

Сонетни Записки

ТОМ VII

Стефан К. Робев

Copyright © Stefan K. Robev 2019

Design by Anna Kovatcheva
Printed and bound by Nook Press

2101.

Чрез примера на хората нещастни
Животът тръгнал би по грешен път,
Изпълнен със сражения опасни,
В които плът воюва с родна плът.

Маймуни със маймуни ще се бият
И лъвовете ще измрат до крак,
Овцете овчи кърви ще да пият,
Орелът за орела ще е враг.

С подобна участ ще са и врабците,
И плъховете, а и всеки вълк,
Братоубийствено да са избити –
Такъв ще е заветният им дълг.

Борбата за общопланетна слава
До край по този път ще продължава.

2102.

Настръхнали столетия крещят
Против потисническата държава,
Галактики смущава им гласът:
“Не искаме това да продължава!”

О, колко много лъже-свободи
Те трябвало е вече да понасят!
И всяка бърза робство да роди,
За да го освети иконостасът.

Тиранинът е неговият жрец,
Поповете са негова прислуга,
А сладкодугмен вестникар-подлец
Ще възхвалява мръсната задруга.

Но Времето безсилно се източва
И изход от бедите не посочва.

2103.

На подлост никой никого не учи,
Но самоуки се безспир множат...
Изглежда всеки адско мляко суче
От мамещата сатанинска гръд.

На думи обществото ги презира,
На дело имат всички благини,
Защото те са във съюз с вампира,
От който всяка светска власт кълни.

Че Бог един ден щял да ги накаже,
Другарят поп във църквата твърди,
Макар самият да не вярва даже
Във бъдещ ляк за земните беди.

И подлостта превръща се в закон
Или в *coditio sine qua non*.

2104.

Ред, основан на пълно беззаконие,
Не е ли цел на всеки мрачен вожд?
На Свободата страшната агония
Е белегът на неговата мощ.

Настъпва повседневно затъмнение,
Изтлейва под земята всеки враг,
На вожда мнението в общо мнение
Превръща се по даден негов знак.

Реките тръпнат в ужас от забраните,
Кометите забавят своя ход,
Замлъкват ветровете и вулканите
Ведно със укротения народ.

Той побеждава всичко на света,
Но него побеждава го Смъртта.

2105.

По някаква прищявка на Съдбата
Той днес е вожд на целия народ,
Кълне се в демокрацията свята,
Но иска да командва до живот.

Отровата на самотата пие
И плахо се преструва на велик,
Единствено добрата простотия
Не го напуска даже и за миг.

Представата му за света се свежда
До знанията на едно дете,
Невежите са негова надежда –
Завинаги ще го подкрепят те.

Тук връзките наистина са здрави
И няма кой от тях да го избави.

2106.

Легендата за личността на вожда
Е задкулисен творчески обряд
И той по задължение предхожда
Портрета пред останалия свят.

Ако човекът грозен е случайно
На снимката е приказно красив,
Ако е нисък той пораства тайно –
Могъщ, изискан и красноречив.

Ако ли пък като Мойсей заеква
Той говорител ще си назначи
И него ако трябва ще упреква,
Щом с нещо нему противоречи.

Прекрасен лик в Историята вкарва,
Беда е, че не всеки ще му вярва.

2107.

Един ли само хитър вестникар,
От принцип благороден ръководен,
Си търси на перото господар
И обявява съвестта за продан?

Мнозина са. И хубава цена
Предлагат им богати купувачи,
Разпръснати из цялата страна –
Водачи, а и кандидат-водачи.

И шестват вестникарските лъжи,
Зад маската на истината скрити,
И шествието им ще продължи
До пълната победа на лъжите.

А този, който се съпротивлява,
Нещастие го бърже сполетява.

2108.

Какви ли не изискани мъчения
Човек измисля в чест на своя брат,
Измисля ги с талант и вдъхновение
И за отличен майстор е признат!

Христос наистина направи опити
Нещата към добро да наклони,
Но на религията във въртопите
Доброто в зло се бързо промени.

Вместо Христос се появиха папите
Със целия си бляскав антураж
И вярата ни вкараха в етапите
На дълъг инквизиционен стаж.

Като се почне с папския чертог
Лъжата тук е най-почитан бог.

2109.

Изкуството превърна се във стока
Откакто тържището го плени
И с алчност ненаситна и жестока
Диктува му пазарните цени.

Посмъртно доста импресионисти
Надвиха милионната черта,
Купуват ги със страст капиталисти,
Превръщат в злато всяка красота.

Заклучени в огнеупорни каси
Те стават недостъпни за тълпата,
Използват ги пред гости за украса –

Тук гледат не платната, а цената,
Което е наистина печално,
Но по-печално е, че е легално.

2110.

За “хората от бездната” се пише,
Но те завинаги остават там
По волята на Онзи, който свише
Реди света без да изпитва срам.

Защо ли Той не иска да помогне
И с равнодушие се е покрил?
Нещастникът не може да го трогне,
Умрял от глад не би го възмутил.

Напразно се на истински преструва –
На нашата фантазия е плод,
Желаем от сърце да съществува,
За да оправя нашия живот.

Така от поколение на поколение
Си го прехвърляме като видение.

2111.

След милиони векове живот
И слънцето навеки ще залезне,
Ще се прекъсне гордият му ход
Из мрака на космическите бездни.

Земята ще умре преди това
Ведно със своите роби и тирани,
С борците си за повече права
И с вождовете си богоизбрани.

Ще се получи облак тъмен прах,
Във който всичко земно ще се смеси,
Звезди ще го приветстват с призив плах

Живот от него пак да се замеси –
Съобразен и предопределен
Значително да бъде подобрен.

2112.

Успокоителната простота,
("Свещенна" според някои поверия),
Придава неизбежна лекота
На мозъчната ни материя.

Тя здравословна е по естество,
Подкрепя всякакви ръководители
Сред благоденстващото общество
След като са се с нея пренаситили.

От нищо друго нямат нужда те,
Тя богът им е заедно със вярата,
Че всеки в службата си ще расте
Над умните с победа в надпреварата.

И тази ценна благодат човешка
Работи винаги до днес без грешка.

2113.

Каждый принадлежит всем, а все каждому.

Все рабы и в рабстве равны.

(Ф.М. Достоевский, "Бесы")

За мен е чудно по какви закони
Един самопровъзгласен герой
Опитва да застави милиони
Да следват някакъв измислен строй.

Не вижда ли, че главните проблеми
За мнозинството хора чак до гроб –
Били те малки или пък големи,
Са свързани със собствения джоб?

Във него чезнат светли идеали,
Създавани от светли умове,
От себе си напразно всичко дали
С любов да трогнат злите векове.

Подготвят те събития метежни,
Но до едно за жалост безнадеждни.

2014.

Ще обявят ли изборните речи
За наркотици от опасен вид?
Кой на това решил се би да пречи?
Кой над порока ще издигне щит?

Лъжите в тях не са разнообразни,
Повтарят се еднакви всеки път,
Богати с обещания напразни
И хората го знаят, но мълчат.

Те ги поемат като вцепенени,
Попиват неизбежното им зло,
И въпреки че са предупредени
Въртят предизборното колело.

Нешащници, защо не се свестите?!
Търпите, но множат ви се бедите.

2115.

Съдът ли е последната инстанция
На Правдата при славната защита?
Съдът ли е най-силната гаранция
Срещу престъпността недоубита?

Да, той е, но така е на теория,
На практика променят се нещата
Съдът щом се превърне в територия,
Където търговията е свята.

Убиецът купува оправдание
Чрез правосъдието на парите,
А съдията с тях голямо здание
Издига за децата си честити.

И всички са доволни от живота –
Съдът, престъпникът и И-д-и-о-т-а!..

2116.

В Европа, във Америка и в Азия
Кое е общо свойство на властта? –
Едно и също срамно безобразие
При бягството от отговорността.

Осъждат всички грозните мъчения,
Но без да сочат личната вина
И хора, свързани със престъпления,
Се скриват зад лъжливи имена.

В дълбокото подполие запазени,
Палачите са вечно между нас!
Макар от мнозинството да са мразени,
Необходими са за здрава власт.

Специалисти са в каквото вършат
И всяка воля могат да прекършат.

2117.

Инстинктът властва в живата природа
От милиардолетия насам,
Не сме му опознали произхода,
Но той е там. И неизменно там.

Човекът чрез морала го оспорва
Във приказките за Добро и Зло,
Със силата на словото оборва,
От древността което е дошло.

При тази величава надпревара
Той се оказва сам срещу света,
Във Разума е неговата вяра
И в началата на нравствеността.

Коя от двете сили ще пребъде,
Не е ли още рано да се съди?

2118.

На главната предизборна трибуна
Застава сладкодумната маймуна –

Тя е космата и дебеловрата,
На всички с апетита си позната,

А другите маймуни добродушни,
Дошли под строй тук кротки и послушни,

По даден знак доволни и честити
й ръкопляскаат бурно на лъжите.

Лъжите са храната им духовна,
Потребност за живота безусловна

И сред предизборните разпродажби
Се консумират във големи дажби.

По този път в просторите подлунни
Вървят във крак все повече маймуни.

2119.

Живея сред частично честни хора
И всичките във мир със съвестта си,
На обществото ни са те опора
И пример са за трудещите маси.

Тя, честността е празничната дреха,
Която в специални дни обличат,
За тях не е потребност, а утеха
И упокой, че ближния обичат.

Нечестността се носи всекидневно,
Защото здрава е, пере се лесно,
А даже грях да е, от време древно
Се опрощава в царството небесно.

Там сред елей и други благовония
Тя е във тон със райската хармония.

2120.

Чета днес “Спомени” на наш писател,
Живял през най-жестоките години
Като комунистически деятел
В безпримерните алени пустини.

С какво безсрамие той обявява
Нещастията за велик напредък!
Превръща ги за себе си във слава
И даже в капитали напоследък.

Големите национални рани –
Къде са те? Дори не ги съзира!
От него са позорно премълчани,
А вместо тях – една креслива лира.

Във историческата панорама
Навлиза пак поредната измама.

2121.

Защо ли Дявола от тук на тръгване
Към следващия подведомствен ад
Е вдъхнал страст в човека към надлъгване,
Когато за властта е кандидат?

Не е известна никоя от целите,
Едва ли ще ги знаем някой ден,
Но резултата знаят и умрелите,
Той е за тях и нас предназначен.

Отколе изборите са все същите,
Лъжецът се представя за светец,
Престъпници измежду най-могъщите
Подкрепят най-големия лъжец.

Щастлив ще съм във всяко отношение
Във случай, че открия изключение.

2122.

Животът ми бе винаги размирен,
Безспирно ме преследваше властта,
Бях обискирван, бит и интерниран,
По лагери ми мина младостта.

За лош намираха ми произхода,
Но за това няма съм провинен?!
Проклеха ме, че враг съм на народа
И трябва да живея заклеймен.

Властта се срути. Комунизъм няма.
Обади ми се вестникарин нов:
“Кога бе радостта ви най-голяма?”
“При комунизма” – спомням си с любов.

“Шегувате се”, (явно се съмнява...)
“Защото, драги, млад бях аз тогава.”

2123.

*...Голям поплак пред Господа има
против жителите на Содом и Гомора...*

(Първа книга Мойсеева, 19:13)

Бюро за жалби в райските селения? –
Добрата Библия твърди това!
Сам Бог разглеждал всички обвинения
Със оглед на човешките права.

Наказвал сторилите престъпления
В робовладелческите общества
И определял дадена глава
Дали достойна е за заклане.

Но службата отдавна е закрыта.
Не чува вече Господ земен глас
И няма как човек да го попита

Възнамерява ли във близък ден
Да упражни отново своята власт
Чрез меч си, на Правда посветен.

2124.

Детенцето най-ясно е разбрало
През своите разплакани очи
Закона на стопанското махало...
То всичко осъзнава, но мълчи.

При комунизма ниски са цените,
Но магазинът сякаш е обран,
А властите безумно упорити
Твърдят, че са със преизпълнен план.

Но ето, че настъпва ново време
С поява на свободния пазар,
Детето може всичко да си вземе,
Но само ако дядо му е цар.

А дядото, от обич обладан,
Кръщава внука си Иван-Хасан.

2125.

*Кобургите разхищават българската
кръв, защото тя не тече в жилите им.*

Аз зная, че с условно наклонение
В Историята нищо не започва,
Но, мисля, за условни разсъждения
Ще се намери все пак здрава почва.

О, колко много страшни злополучия
На българите биха се спестили
Ако, удобен щом бе нявга случая,
Републиката бяхме обявили!

Вместо това оставихме Кобургите
Да ни използват като бащиния,
Към мъките ни мъки да притургат те
И във войни да гинем всички ние.

Хиени хищни! Те са убедени,
Че още много сме им задължени.

2126.

Така наречените “мътни времена”
Създават интересни персонажи,
Заченати от мъж и от жена,
Но свръхчовеци, може да се каже.

Вълните на житейското море
За тях изглежда, че не са опасни,
Сред бурята се чувстват най-добре
И всички власти са за тях прекрасни.

Лъжата те превръщат във мотор,
Чрез който шеметни победи жънат,
На всяка истина са те отпор
И всяка правда могат да препънат.

Мнозина обвиняват ги във грях,
Но тайно искат да са като тях.

2127.

Какво самодоволство изразява
Лицето на добрия съдия!
Той справедливост олицетворява
И много правда...Правда, но чия?

Това е правдата сред големците,
Където никому не казва “Не!”,
Но с ласките ѝ за да се вредите,
На вас ви трябва милион поне.

И съдията тук се разпорежда
И врежда всеки, който е богат,
За бедните е празната надежда
И правда, но не тук – на Онзи свят.

А главатарите навред тръбят:
“В страната има безпристрастен съд!”

2128.

*Илия Минев (1917-2000г) не е допуснат
да говори на митинга през края на 1989г.*

След тридесет години изтърпiani
В жесток комунистически затвор
Илия Минев горд бе да застане
Против преобращения позор.

За тридесет години пет минути
Не дадоха на стареца велик
От страх, че крепостта им ще се срути
Пред словото на този мъченик.

Сравнени с него те бяха джуджета,
Но ги крепеше лостът на властта,
Сдружената безсъвестност проклета
И силата на посредствеността.

Героят по традицията стара
Намира място само в календара.

2129.

В дома си някога аз бях убит,
Жена ми също заедно с децата,
От някакъв безмилостен бандит
С жестока цел изпратен от съдбата.

Бандит? – Оказва се, че аз греша –
На Онзи свят е хиляди изпратил,
За да спасява своята душа
Под титлата “велик завоевател”.

От костите на жертвите си той
Си е издигнал паметник надгробен,
Светът го обявява за герой
И му отрежда място в Пантеона,

А списък на убийствата подробен
Му позволява да е над Закона.

2130.

Поет под наем? – Той е украшение
В дворците царски или пролетарски
И там създава въодушевление
Във хор със шутовете господарски.

Той хвали днешната идейна линия –
Макар и крива казва, че е права,
Без оглед тя червена или синя е
И за това властта го награждава.

Сравняват го със ветропоказателя,
Коего го учудва и обижда,
На “ти” е със министър-председателя
И тайно подлостите ненавижда.

А притежава повече медали
Дори и от мнозина генерали.

2131.

Кое на този свят е по-почтенното
От проститутката във наши дни?
Отвред ограбвана е неизменно тя,
Но всеки бърза да я обвини.

На себе си участва в разпродажбата
През всичките сезони ден и нощ,
Когато шампионите на кражбата
За тялото ѝ хвърлят някой грош.

Но щом направи го за титли някакви,
За пост или по даден царствен знак,
Тогава хвалят я с възторзи всякакви
И ѝ се кланят до земята чак.

Предмет е в този случай на внимание,
Дори на повсеместно подражание.

2132.

Аз силата на правдата отдавна
Възпявам като приказна мечта
И като детска приказка забавна
Без пряка връзка с действителността.

За правдата на силата обаче,
Която управлява всичко днес
И всепобедно по Земята крачи,
Отсъства поетичен интерес.

Тя е безсмъртна, но и невъзпята,
Приема се за неизбежно зло,
А за диктатора и съдията
Това зло е дори добре дошло.

Оказва се, че средство е класическо
За равновесието политическо.

2133.

Тираните намразих от сърце
И всяко нещо, свързано със тях –
Окървавените от смърт ръце
И кървавия им злокобен смях.

Усмивката им предвещава смърт,
Пролята кръв е техният нектар,
Със кръв обливат земната ни твърд
През образа на фюрер или цар.

От ада идват и сами са ад,
Обсебили са не една страна,
Нещастieto ни е благодат
За тях с война, а също без война.

Но все пак, щом умрат, ведно с идеите
Ще им взривяваме и мавзолеите!

2134.

От хоризонта блика красота,
Която да ме радва не престава,
Врата към неизвестното е тя
И щастие на всеки обещава.

При изгрев, залез, буря или дъжд
Той се мени, оставайки прекрасен,
Неизмерим, но обозрим надлъж,
Безкласов, безпартиен и опасен.

Най-странно е, че е на свобода,
А е полезно да се арестува,
Защото свободата е вреда
И тумор, който трудно се лекува.

Според властта дошло е вече време
На хоризонта мярка да се вземе.

2135.

След предизборната паника
Радваме се на избранника,

Той със всекиго от нас
Ще разделя своята власт

И със негово участие
Ще градим народовластие...

През Народното събрание
Той изпраща ни послание

Да се трудим цял живот
За свободния народ.

Всички хора като премия
Ще получим поздравления,

На останалите в срок
Ще открие банков влог.

2136.

Къде са истините безутешни?
Как раждат се и как умират те?
Безспирно обявяват ги за грешни,
Избиват ги, но броят им расте.

На тях се уповават много хора,
Те няма на кого да се опрат,
Макар самите те да са опора
На смелите отиващи на смърт.

Понявга истините се променят,
Дворците и прислужниците не,
На властите един и същ е генът –
Не се задържат дълго без клане.

Сегашни, утрешни или предишни,
Те смятат истините за излишни.

2137.

*Управлением НКВД утверждается следующее
количество подлежащих репрессии: Азербайджанская
СССР – первая категория (смертная казнь) 1500,
вторая 3750 и т.д..(следват другите републики)*

Голямото съветско постижение! –
Безименни убийства, но по план!
За главорезите е улеснение,
Защоти пътят им е очертан.

Забележителен и удивителен
Е списъкът със кръглите числа!
Той дава достъп задължителен
Към Онзи свят по строги правила.

Смъртта поема с жарките си въглени
Човеците по спуснатия брой
И липсите най-често са закръглени
С привличане на безразлично кой.

Но странно е! – Такова начинание
Не се побира в нашето съзнание!..

2138.

Строителя Страданието чака го,
Без работа е. Вкъщи глад и плач.
Но чувал ли нейде някой някога
Да се закрива службата “Палач”?!

Палачите живеят с привилегия
За разлика от всекиго сред нас,
Те част са от великата стратегия,
Която пази някого на власт.

Измислят им какви ли не названия,
еСеС, ДеСе, Gestapo, КаГеБе
И непрестанно са в съревнование
Кой повече лица да погребете.

Мнозина мислят, че беда голяма
Възникнала би ако тях ги няма.

2139.

Обикновено нулите са бойки
В борбата да получат щатни бройки,

Но единиците, ах, единиците,
Са недолюбвани от политиците

И затова държавата щастлива
Вълна от нули често я залива...

А нули – учени или учители,
Села и градове са пренаситили –

Пред единицата като застават
Те десеторно я обезценяват,

Докато всяка лъжедемокрация
Превърнат във люпилня на инфлация.

Не малко вождове са се прочули,
Че нули са и правят само нули.

2140.

Възможно ли е път да се намери
Между страдание и състрадание,
Да се намери и да се измери
Чрез мярката на точното познание?

Страданието, явно, е глобално,
Това е факт без всякакво съмнение,
Морално ли е или неморално
Зависи от общественото мнение.

Но състраданието днес живее
Притиснато в стените на съседствата
И рядко индивид ще се намери
Да си разходва по-далече средствата.

Макар че много близки са по име,
Те двете днес са несъизмерими.

2141.

Безсмъртие, от всекиго мечтано,
Ако един ден се осъществи,
От мафията бързо завладяно,
То на пазара ще се появи.

Ще се гордеят с него разни мутри,
Съдии ще го взимат за рушвет,
Ще има надписи “Елате утре!”
И речи пред диктаторски портрет.

Диктаторът ще е водач всевечен
Ведно с целия си род голям,
А бедният народ, на гнет обречен,
Ще бъде вечно безнадеждно ням.

Той в отчаяние ръце ще кърши:
“Дано безсмъртието скоро свърши!”

2142.

Отдавна нуждите от простотия
Са преизпълнени на този свят,
Но простотията като стихия
Не спира да превзема стар и млад.

Обсебила е всичките народи
И всички власти са под нейна власт,
Нанякъде човечеството води,
Къде не знае тя, но зная аз.

Във бъдеще, от нея победено,
Умът ще се преследва със закон,
Покорството ще бъде неотменно
И Глупостта ще бъде с царски трон.

Планетата от край до край щастлива
От благоденствие ще се опива.

2143.

Попадна в комунизма принудително,
Но после му се посвети до край
И с множеството кряска одобрително
При прекръщаване на ада в рай.

Участва вредом заедно със другите
В прославата на вожда-сатана
И ордени получи за заслугите
В покварата на цялата страна.

Потъна в мръсотията съзнателно,
Макар че бе наясно кой е крив
И със греха се свърза окончателно...
Мнозина мряха. Той остана жив.

Сега на Свободата е строител,
Но вече в ролята на предводител.

2144.

Кой ще измери днес духовността
И влога ѝ в живота на Земята?
Не е подвластна на числата тя
И от природата е непризната.

За някои човешки същества
Тя спада към излишните прояви,
Почива при човешките права,
Но от правата трудно хляб се прави.

Светът изглежда разделен на две –
На неголяма част и на голяма,
Съсъществуват те от векове
В общопланетната ни панорама.

Едните са със идеали разни,
А другите – природосъобразни.

2145.

Звездата на талантите изгрява,
Но все пак идва време да залязва
И подслони заслужената слава
На спомените в мамещата пазва.

Талантите са стълб на малцинството,
Неталантливите сме тяхната основа,
Без нас не ги приема обществото
Във вярата си, за любов готова.

Могъществото ни е във безброя,
Нас никой не успява да ни спира,
Готови сме да защитим застоя
Чрез избори, с куршум или секира.

И горди сме, че главно напоследък
Осигурихме липса на напредък.

2146.

За разлика от някои съграждани,
Които чакат своя ред в земята,
Аз вярвам във небесното прераждане –
В небето търся истината свята.

Страня от сферата на производството,
То с естеството си не ме привлича,
На умствената ленност с благородството
Обичам постоянно да се кича.

Отгоре ме приветстват с песен птичките,
От покрива ми кимат керемиди,
Без мен ще бъдат всичките самички те,
Това не може Бог да не го види.

Но Дявола като за подигравка
Ме блъсна грубо във една канавка.

2147.

Снежанки сред излишък от джуджета
Сънуват под небесния покров
Как принцът от далечната планета
Ще ги дари със искрена любов.

Но принцовете вредом намаляват,
Републикански вятър ги отвя,
За тях и приказките отесняват,
Орязани са царските права.

Те заедно с магьосници и феи
Ще процъфтяват в детските мечти
Не като факти, а като идеи,
Които възрастта ще осмърти.

Това пренеприятно преживяване
Погрешно се нарича поумняване.

2148.

Щом мисъл велика спохожда
Голямата личност на вожда,
Тя става партийно становище
И даже духовно съкровище.

Цитират я бойни другари,
Тълкуват я рой вестникари,
Работници в схлупени жилища,
А също във всички училища.

От Бога е тя вдъхновена,
И мъдра, и ясна, и ценна,
Привлича всеобщо внимание
И буди всеобщо признание:

“Аз смятам, че всяко явление
си има и своето значение...”

2149.

Убийствата на масова основа
Са опаковани във оправдания,
А съвестта позорно е готова
Да уважи убийствената мания.

Такъв порок в човешката природа
Изглежда свързан с някакво проклятие!
Той хвърля ни за нечия изгода
На злобата в престъпните обятия.

Там богът Марс е подредил нещата,
А почне ли се, после няма спиране,
Потъва в непрогледен мрак душата
И всички в скотобойна са натирияни..

Човек успя да стъпи на Луната,
Но няма как да победи войната.

2150.

Защо ли не потръпвам от възхита,
Когато куцата ни журналистика
Опитва нависоко да излита
Със помощта на словоблудна мистика?!

Изглежда недостигат словесата
В главите на жреците и на жриците,
Боравещи със азбуката свята,
И те посягат смело към чуждиците.

Чуждиците са тяхната опора,
От глупостта си търсят в тях спасение,
С тях слисват те полуграмотни хора
И даже предизвикват възхищение.

А простият, щом нещо не разбира,
Той винаги за мъдро го намира.

2151.

*Вратите, пътните врати
на старите прогнили къщи...*

(Ат. Далчев, "Вратите")

Отвърнах погледа си от Човека,
Опредметих покорния си стих
И в поетическата картотека
На мое име нов стил си открих.

Предмети неподвижни и подвижни,
Врати, комини, тук – там някой пън,
И трактори със колела верижни
Възпявам и на яве, и на сън.

Те са послушни и не протестират,
Спокойствие цари около тях,
Кадията, султанът и везирът
Не могат да ме обвинят във грях.

За бъдещето светло на народа
Със дух дарявам мъртвата природа.

2152.

Не е ли безпристрастието птица,
Изчезнала отдавна в наши дни?
Или не птица е, а е къртица
И се е скрила в страшни глъбини?

Каквото и да е, но тук го няма,
С духа му се търгува във съда
И се създава едрата измама,
Че то ще е пазител на реда.

Изхранва то и корупционери,
Във него политици се кълнат,
Едва ли вестникар ще се намери
Да го е “пренебрегвал” някой път.

Макар че във началото бе думата,
В крайна сметка я купува сумата.

2153.

Чрез престъпления без наказания
Се богатее славно в наши дни,
Натрупват се огромни състояния
И никой съд не ще ги отмени.

Какво неоценимо украшение
Са кърваво изпраните пари!
Стоят те над общественото мнение,
Закона и държавата дори!

Тук съвестта остава без участие,
Погълнала е хапчета за сън,
Парите лесно се превъзват в щастие,
Особено щом гледат се отвън.

Кръгът е херметически затворен,
Успехът – гарантиран и безспорен.

2154.

О, Свободата ни се размножава!
Една, че две, че много свободи!
Бащата кой е, кой я оплодява,
Че малки свободички да роди?

Свободни сме да сме единомушни,
Да викаме “Ура!” по даден знак,
Пред Партията ни да сме послушни
И да се борим с класовия враг.

Това изцяло се дължи на Вожда,
Зоват го “на народите баща” ,
Той всичките ни свободи предвожда
По пътя към неznайната мечта.

За образа му на велик светец.
От свободи ще изплетем венец.

2155.

Коя е тази всемогъща сила,
Способна да задържа млади хора
Като в затвор и е постановила
Да изгърпят на бедността позора?

Вместо със спорт, със чалга и естрада
Те със науката се занимават,
Семейството им цял живот да страда
С трохи, които за това се дават.

Тях ги ругаят и им се присмиват,
Наричат ги безумни донкихоти,
А те вървят напред и не униват,
Не търсят важни служби и имоти.

Но, знайте, че без техните мечти
Земята ни ще спре да се върти.

2156.

На лудницата често бе клиент,
Защото иска правда да раздава:
“Откакто вече аз съм президент,
Бедите във страната ще оправя!

Във парламента с избран закон
Аз ще премахна всички депутати
И всеки ще замести със жетон,
За да спестя парите за заплати.

Разисква ли се кой да е въпрос,
Не ще е нужно той да се гласува,
А със жетоните си всеки бос
За партията си ще рапортува.

И цялата ощастливена нация
Ще е с парламентарна демокрация.”

2157.

*Безумци!, всяка капка кръв пред вас
Ще бликне нови хиляди борци!
(Хр. Смирненски, "Йохан")*

Поетите са много доверчиви,
Особено към бъдещото време,
Умират с блян за него те щастливи,
А бляна няма кой да им отнеме.

Уви, реалностите са различни
И с блянове не искат да се хранят,
Героите след подвизи епични
Поглъща ги на гибелта капанът.

Не идват после новите герои,
А вместо тях властта си назначава
Безличия, безличия, но свои! –
Така поне е в нашата държава.

Причина за геройство не намират,
Но стихове геройски рецитират.

2158.

Безбременно бързо размножаване
Е много рядко срещан феномен
И то е ценно генно постижение
На политическия строй червен.

За партизаните преди победата
Се знаеше, че малко са на брой,
Но те надминаха по брой говедата
По Времето на страшния застой.

Разправяха, че нявга във горите ни
Във всеки храст се криел партизан,
Със тях били горите пренаситени,
Така фашизмът се оказал спрян.

И дълго ще ни заблуждават смело
Със размножителното свое дело

2159.

За болките ни искрено желая
На остров див затвор да съградя
Със кули и картечници по края
Над ровове изпълнени с вода.

Аз всички страшни болки ще осъдя
Затворници да бъдат цял живот
И главният надзорник там ще бъде
За целокупния човешки род.

Негодниците, болки причинили,
Ще ги затворям заедно със тях,
За да изпитат мрачните им сили
И осъзнаят сторения грях.

Във работата смело ще се впусна,
Веднага лудницата щом напусна.

2160.

*На този свят освен идиоти няма почти
никой друг.*

(А. Шопенхауер)

Дори комунистическата лудница
Духа на Свободата не възпря,
Във лудницата мислите ни будни са
В очакване на новата заря.

Безсилен тук е мечът на забраните,
Не спира той бунтовните слова,
Да, ние лудите сме сред призивите
Да защитим човешките права.

Дали безпаметни сме или гении
Потомците един ден ще решат,
Боят се властите от смело мнение
И затова под ключ ни днес държат.

Във лудницата сме като в затвора,
Но ни завиждат, че сме волни хора.

2161.

*Лукреций Кар, Нитцие, ван Гог, Мопасан,...
редицата е дълга.*

Във лудост се превръща гениалност,
Но не и в гениалност лудостта,
Такава е световната реалост
И цялата премъдрост на света.

По линията сетната им гара
Е лудостта и само мрак отвъд,
До там духът пренася си товара
И го оставя за пореден път.

Най-любопитното е, че процесът
Не е внезапен, а е постепен
И гениалност с лудост да се смесят
Се случва често, даже всеки ден.

Но в края, както Господ повелява,
Е редно лудостта да надделява.

2162.

Големи проблеми, големи проблеми,
Очакват решение в нашето време,

Но кой ли наел се би тях да решава,
Глупци щом начело са в тази държава?!

На постове висши ги вождът постави –
Юнаци с мустаци корави и здрави

Със мозаци малки, с уста на акула
И слава, страната ни вредом прочула...

Народът немее, да гъкне не смее
И Богу се моли дано оцелее.

Подред са избити способните хора,
А други задълго прибрани в затвора.

Но който за нещо разумно се хване,
“Безследно изчезнал” той може да стане.

2163.

Харесва ми на Питагор съвета
В числата всеки факт да се разкрие –
Молитви, престъпления, дървета,
Подкупността на родните съдии.

Подкупността със стойност позитивна (E)
Зависи на съдиите от броя (m)
А сумата когато е масивна,
Спестява във затворите престоя.

Последната, от фактите подкрепян,
Множа на подкупите със числото, (c)
Но трябва да е то на трета степен
По настояване на обществото.

С “E” равно е на “eM” по “Це” на куб
Описвам точно този душегуб. (E = mc³)

2164.

*Трудно е да гледаш в очите войниците,
които изпращаш на сигурна смърт.*

(Дуайт Айзенхауер)

Със смъртност до осемдесет процента
Е плановото морско дебаркиране,
Това известно е на президента
И той го възприема със разбиране.

Нерядко този план се надминава,
Какъвто случай има при Галиполи,
Където за една безумна слава
В напразен бой са армии разсипали.

Виновен за това е Уинстън Чърчил,
Прославил се с военно престъпление,
Пред трибунала в ужас се е гърчил,

Обаче получава повишение,
За да превръща нови идеали
Във гробища и кървави медали.

2165.

*Отскоро наричат калинки заемащите
високи служби без необходимия ценз.*

За родните мили картинки,
Изпълнени с много калинки,

Добих напоследък куража
На всички за тях да разкажа.

У нас те са главно двуноги,
Началници важни и строги,

И само със няколко думи
Праховат нечувани суми,

Защото в живота ги учат
Без учене как да сполучат,

А тяхната скъпа прослава
Простак на простака предава

И всички усещат се сити
Без дипломи в дните честити.

2166.

Отсъствието на образование
Е вече задължителен момент
При кандидатстване за препитание
Като началник или президент.

Това е крачка към народовластие
От най-добрия прогресивен вид,
То носи винаги служебно щастие
На шефовете и живот честит.

Провалите във тяхното занятие
Са най-добри, сравнени с всеки друг,
В кое да е народно предприятие
Напук на всякакви експерти тук.

Гордее се партийната върхушка!-
На къравия дадена е пушка!

2167.

За нова се представяше властта,
А беше стара, беше много стара,
На цял народ отне тя младостта
И я смени на робството с товара.

Аз помня ясно още от дете
Как щастие ни беше обещано
И нейното до смърт лъжливо “ще...”
Със вечното “Търпете, днес е рано!”

Надменността на старите лица,
Обсебили безсрамно благините
За себе си и своите деца,
Отравяше и нощите и дните.

Но валякът на Времето прегازی я
Ведно със всичките ѝ безобразия.

2168.

Отдавна наблюдавам политиците
И алчните им за пари душички,
Как във лъжи потапят си езиците
И обещават щастие на всички.

Какво светкавично преобразяване
Настъпва щом властта им е в ръцете!
Грабителство започва без забавяне
И няма начин вие да го спрете.

Цъфти първоначалното натрупване
На политическите капитали,
Нарастват те чрез кражби и подкупване
За хората със бивши идеали.

Печелят и обществено презрение
Обаче то за тях е без значение.

2169.

Човек се ражда много любопитен,
Размисля, търси, действа, проумява,
Към някои блага е ненаситен,
Между които често е и слава.

Какво е тя? На волята пиянство?
Или особен пристъп на невроза,
Преобразяващ Време и Пространство
Във някаква обществена угроза?

С постигане на целите безценни
Добро и Зло във нея се разместват,
А хората, с реклами упоени,
Едното вместо другото ще честват.

Причината понявга е незрима,
Но нея непрестанно ще я има.

2170.

Добруването на една страна
Си мисля със какво ли се бележи?
Със дълги периоди без война,
С туризъм или с нефтени залежи?

А може би същественото тук
Е отрицанието на лъжата –
Ако не е то само празен звук
Ще стане ли държавата богата?

Правителство на многото лъжи
Умее с хранениците подбрани
Задълго робството да задържи,
Но не и как народа да нахрани.

За жалост тяхната нечиста мощ
Опора е на всеки мразен вожд.

2171.

Човекът, който казал първи “Бог”,
Е най-великият изобретател,
Създавайки живителния сок
За всеки следващ славен подражател.

Измисля се един незрим водач,
Презапасен с необичайна мощ,
На правдата за да е пръв сеяч,
Къде с добро, къде с вълшебен нож.

Наричат го безсмъртен, но не е –
Почина Зевс, умря и Ариман,
Амон не е това, което бе –
Сега в музея нейде е заврян.

Макар че до Небето се докосват
И божествата също се износват.

2172.

Причина има ли Ненавистта
Или е безпричинна като Бога?
По-възрастна ли е от Вечността?
Да отговоря искам, но не мога.

Покрива равномерно всички нас
С невидими, но много здрави мрежи,
Планетата ни е под нейна власт
И тварите със своя знак бележи.

Победата над нея търсят с жар
Доброжелатели от памтивека,
Но да откърми нейния гробар
До днес е непосилно за Човека.

И демокрация, и тирания,
Подвластни са на нейната стихия.

2173.

За честната предизборна борба
Се лъже със завидно вдъхновение
Навред по земните полукълба,
Където царства умопомрачение.

Честта в борбата гине най-напред,
Погребана под сладко празнословие
И под грамада от лъжи безчет –
Великото предизборно условие.

Победа!!! – Стене бедният народ
След изборното разочарование,
Не е по-лек поредният хомот,
Не е по-леко общото страдание.

И вперва жаден поглед с упование
Към следващата изборна кампания.

2174.

Сред обществото от един човек
Конфликтите са нещо непознато –
Изглежда, че животът ще е лек,
А времето със щастие богато.

Прегърнат от безпътна самота,
Доволен трябва да е Единака
И всяка детска негова мечта
Да се превърне във надежда чака.

Това понявга трае цял живот,
Надеждата се бавно изтощава,
А самотата му не дава плод,
Дори не обещава и забрава.

Остава в неговото полезрение
Самоубийството като спасение.

2175.

По занаят тя бе партиен член,
Певец от комунизма вдъхновен

И статиите във “Партийно Дело”
Римуваше чрез стиховете смело.

Наплаши съпартийците до смърт
С характера си безпощадно твърд,

А със това на вожда се хареса –
Той първи я нарече поетеса.

Животът тръгна по масло и мед,
Получи пост с обширен кабинет

И въпреки, че бе с талант на патка
Набързо стана и лауреатка.

Скръбта народна празник е за нея
И затова ѝ честват юбилея.

2176.

*Капиталът наема на работа властта.
Формата на наемане се нарича “избори”.
(Борис Березовски)*

Те знаят точно как да управляват,
Принадлежи им всяка земна власт,
Лицата им се рядко появяват,
Но съдбоносни са за всички нас.

Огромната им сила е в парите,
Купуват, съвести, съдби, живот,
Дори и демократи упорити –
Защитници на кроткия народ.

Министри, президенти със дузини
Подържат непрекъснато на склад,
Заместват всеки, който си замине,
Със своя най-послушен кандидат.

А говорителите от екрана
Ни поздравяват ведро със “Промяна!!!”

2177.

Невинните, макар и рядко срещани,
Привличат все по-малък интерес,
Не искат хората да са подсецани,
Че могат като тях да бъдат днес.

Да си невинен и да си деятелен
Изглежда е най-трудно на света,
Дори и богът общосъзидателен
Не се римува със невинността.

Но тя е нужна както идеалите
И както пътеводната звезда –
За да показва изход от провалите
По още непрокарана следа.

Ще начертае правилния път,
А грешниците ще го построят.

2178.

*Вървеше Янко върху гърбицата на Витиня,
а всъщност Тодор беше рожденното му име.
Здравейте двойни от динамит по силни имена!
(Лъчезар Еленков)*

Създаде той букетче от поеми
И всичките на злободневни теми,

А между тях безспорно най-красивата
Бе за участниците в съпротивата

И там със страст началниците свои
Един през друг представи за герои,

Които са бунтарствали в балканите
И раните им са от бой с тираните,

Но според други нелегални данни
Измислени са всичките им рани

Обаче някога във бъркотииите
Бе трудно да им уловят спатиите...

Това разкри широки хоризонти
За разни стихоплетни вагабонти.

2179.

И кръвопийците са със кумири –
Наполеон, Атила, Чингиз Хан,
По техните окървавени дири
Пристъпя кандидатът за тиран.

А най-великата световна тайна
Е как увличат бедните тълпи
Слуги да са на алчността безкрайна,
Която върху трона ги крепи.

О, тази кланица се преповтаря
И няма изглед някой да я спре! –
Човечеството плаща за товара
Без страшната измама да съзре.

С безброй лъжи – и старите, и новите,
Му обещават да свалят оковите.

2180.

На умните слова им казват “звездни”
И според мен със пълно основание,
Тук на Земята те са безполезни
Без оглед на прилежното старание.

За “правилния ред” във обществото
Коя ли мъдрост още не е казана
И кой ли не изтъква, че Доброто
Е ценност и тя трябва да е пазена?

И не отскоро е добре известно,
Че всичко сътворено от мислители
Да се прилага никак не е лесно –
Това твърдят и наште прародители.

А мостът от словата към делата
Е срянан по средата от Лъжата.

2181.

С внимание изследвам всеки шум,
Повдиган при прочути погребения,
Когато тръгват по небесен друм
Човеците с обществено значение.

Убит е наш изтъкнат мафиот! –
Изпращат го на Онзи свят приятели,
А също многохиляден народ
От негови сърдечни почитатели.

Банкери и държавници на власт,
Мошеници, принцеси и престъпници
Или прочут писател-педераст,
За рая тръгват с хиляди застъпници.

Умре ли учен, делото му умно
Остава величаво, но безшумно.

2182.

Бе Саваот провинциален Бог
Със периферно някакво значение,
Небето бе наел за кратък срок
И срещу Него имаше гонение.

А Дявола навярно на шега
Му казал според старото предание,
Макар и неизвестно где, кога,
В Сина си да потърси упование.

Помогнал е архангел Гавраил
Светата Дева да роди Спасителя,
А Той пък чудеса е сътворил,
Които удивили всички зрители.

И ето милиарди по света
Го честват редом с мъдрия Баща.

2183.

Тълпата, този страшен инструмент
В ръцете на изкусни лицемери,
Да сваля може всеки президент,
По мощ с вулкани може да се мери.

Низвергва тя, но без да възкачи,
Възкачването го извършват други,
Пред тях тълпата кротко си мълчи –
Пари заместват всичките заслуги.

Бандитът днес минава за светец,
Той на мнозина даже е кумирът,
Над всичко властва Златния телец,
Макар това малцина да съзират.

И силата му тъй върти нещата,
Че губеща е винаги тълпата.

2184.

Хартията отстъпва във момента,
Тъй както стана нявга с пергамента

И няма пречка никаква законна
За графоманията електронна,

Така, че всеки, който е читател,
Възможно е да бъде и писател:

Романи, стихове – най-често бели,
Поеми, спомени или новели,

Подписани със собственото име
Или с разнообразни псевдоними.

Единствената цензура сега е,
Да не желае никой да те знае.

За радост електронният боклук
С обем по-малък е от всеки друг.

2185.

Полуинтелигенцията днес
Е най-добър доставчик на водачи,
А те за наша сметка в нейна чест
Решават бързо всякакви задачи.

Да сторят могат във единствен час
Провали, непосилни за мнозина,
И да ги обявят с тържествен глас
За подвизи у нас и във чужбина.

Те водят равностоеен диалог
Не само с умните, но и с глупците
И могат да похарчат в кратък срок

На цялата ни нация парите,
А после целокупната вина
Да хвърлят върху лунните петна.

2186.

Бог е мъртъв.

(Фр. Ницше, "Тъй рече Заратустра")

Мислителят с големите мустаци
Във случая решително греши,
Бог и Безсмъртието са близнаци,
От тази вяра кой ще ни лиши?!

А има и съществена подробност,
Макар и незначителна на вид,
Но да се види нужна е способност
И ум към всяка истина открит.

Размислим ли, веднага се разбира,
Че никога не се е раждал Бог
И затова не може да умира
Било за кратък или дълъг срок.

А този факт превръща в оптимисти
Подред и вярващи, и атеисти.

2187.

Щом стихоплетец влезе във властта
Той си остава все така посредствен,
Макар че ще го лъже шумно тя
От цялата страна, че е приветстван.

Обаче за таланта тя е гроб
Без обещания, че ще възкръсне
Чрез песнопения на някой поп,
Такъв, че всяка вяра да отблъсне.

Погребан там е не един талант,
Умрял във плен на златните окови,
Дарен с разкош, а всъщност арестант,
Властта когото бавно ще отрови.

Но смята се в републиката родна
“Талант за власт”, че сделка е изгодна...

2188.

*След превземането на град Тир
Александър Велики избива 10000
Души и 2000 разпъва на кръст.*

Човешката представа за величие
Не се измерва с друго освен смърт,
Земята на жестокости обрича я
Обреченият да е безпощадно твърд.

Умрелите мълчат. Боят се живите,
Проклинат го и го боготворят,
В Историята важни са мотивите,
Не жертвите по неговия път.

Ще извлечем ли някога поуката
От славата, наречена клане?
Напредва със открития науката,
Човещината ни обаче не!

Остава нерешената задача
За пътя между вожда и палача.

2189.

Върти се все по-близо до смъртта
Човекът, вързан върху колелото,
На остриите ножове във властта
За чест на цирка и на обществото.

Потръпва с удара на всеки нож...
Дали на ужаса ще издържи сърцето?
Въпросът се повтаря всяка нощ
Пред нямото лице на острието.

Чрез този свърхопасен занаят
Известно е, че много се печели
Из жадния за зрелищата свят
От хора изключителни и смели.

Без оглед на високата цена
Човекът там е винаги *жена*.

2190.

Държавата у нас е безподобна
И примерът ѝ в нощите ни свети:
Страната като цяло е свободна,
Но робството остана в градовете.

Там няма порив, няма идеали,
А Свободата – забранена зона,
Безчинствата на местни феодали
Заместват всяка буква на Закона.

И всеки опит за промяна вехне
Преди да има време да порастне,
Съдиите в съда са също техни
И недоволникът в затвора гасне.

За жалост, и добрата демокрация
Предмет е на добра фалшификация.

2191.

*Всеки е убеден, че невинността е не само рядко
дело, но е невъзможно и неестествено.*

(Луций Сенека, 4 до н.е.-65)

И Йосиф Джугашвили беше гален,
Като дете преди да стане Сталин,

Играеше с децата в махалата,
С молитви си засищаше душата...

Той беше нисък със снага болнава,
Но с воля всичко да преодолява,

Разочарован беше от Доброто
И затова прегърна с обич Злото,

Така можа за много кратко време
Властта над милиони да превземе

И също милиони да изпрати
На Онзи свят без съд и адвокати.

Потомците на жертвите му днес
Със паметници му отдават чест.

2192.

С фотоните си Злото е надминало
Отдавна скоростта на светлината,
Превръща Бъдещето ни във Минало
И даже данък плаща му Съдбата.

Навред е то. Блести като проклетие
Над синагоги, черкви и пагоди,
Човечеството готви за разпятие,
Към гибел цялата планета води.

Кой ще го спре? То кръста с полумесеца
От векове безмилостно владее,
Добрите люде от несрета бесят се
И никой да се противи не смее.

Но все пак някъде във низините
Залежите от честност чакат скрити.

2193.

Какво ще стане нещо щом се случи,
Което да се случи няма как? –
Човекът Свободата да получи
Без страх да я отнеме някой враг.

Ще спре ли да се вайка от неволи
И да проклина земния живот
Със скуката му и надежди голи,
С които страда целият народ?

Да се оплаква е основно право
За всяко говорящо същество,
За папагал, човек, за “дясно”, “ляво”,
За целокупното ни общество.

Стои то сред правата безполезни
И някога едва ли ще изчезне.

2194.

*Съществуват повече слуги
отколкото се предполага.*

(Лична информация)

Какъв огромен чуден свят
Е обществото на слугите!
Тъги и радости цъфтят
Там както е при големците.

За почетното “пръв слуга”
Не малко хорица мечтаят
В борба за повече блага...
Но то е на мечтите краят.

От там нататък е стена
И тя е непреодолима
За мъж, дете или жена!
Невидима е, но я има.

Възможното ѝ разрушаване
Настъпва само чрез взривяване.

2195.

I don't try to describe the future.

I try to prevent it.

(R. Bradbury)

За всекиго кутия на Пандора
Е Бъдещето спряло за нас
На този свят огромен във затвора,
Където страстите ни са на власт.

А съвестта пред тях мълчи покорно
С уплаха от предизвестеността
На бъдното страдание безспорно,
Подготвяно от съвременността.

Мечтае то да бъде поносимо,
Несмъртоносно за човека-роб,
Чието племе е необходимо
До приближаващия нов потоп.

Със него в крак, макар и некрасиво,
И Бъдещето ще остане живо.

2196.

*Когато пазителите на Закона и правителството са само
привидно, а не действително пазители, тогава виж как
те провалят държавата*

(Платон, “Републиката”)

Не са ли честните ръководители
Великата несбъдната мечта? –
Едни от най-големите мислители
Предсказват идването им в света.

Но те не идват. Нижат се годините
И коронясват някой шут за цар
Сред жълтите, чевените и сините
Ако добре да лъже има дар.

Не са удобни за властта почтените,
Към нея забранен е всеки вход,
За всичко друго са предназначени те,
Но не за политически живот.

А който в него ценности съзира,
Той трябва да се преориентира...

2197.

*“Наръчник на агитатора”
Забележително съчинение!*

“Работници организационни”
Наричаха голяма група люде
И всеки в нея бе с права законни
За Партията-майка да се труди.

Снабдени бяха със червена книжка,
Изпълнена със нужните цитати
И тя им бе за ръководна нишка
При честване на паметните дати.

Народът както винаги мълчеше
И трябваше лъжата да понася,
Но тя смилаема съвсем не беше,
А не остана време, за да втаса.

Днес всички тези бодри сталинисти
Вопият, че са антикомунисти.

2198.

Не е ли странно, че добрият бог
Ще трябва да се омилюстивява? –
Кръвта е част от вечния оброк,
Проливана за божията слава.

Гергьовско агне, вол или човек
Небето със готовност възприема,
Това е разплащателният чек,
По-ценен от молитва и поема.

Чрез жертвоприношения със плът
Отдава всички божества се хранят
И няма да се промени светът,
Докато хората на тях се кланят.

Човек гради стопански отношения
Със бога свой чрез жертвоприношения.

2199.

И Бъдещето има си наука,
Футурология зове се тя,
Сред многобройните науки тука
От неотдавна силно заблестя.

Аз също в нея имам скромен принос,
За да запълня важна празнина,
Във него няма косинус и синус,
Но с полза е за цялата страна.

За *рекламоубежища* строежи
Предвиждам в Бъдещето взрян,
Те ще покрият със обширни мрежи
Света по моя най-подробен план.

Там хората ще могат да се скриват
И от рекламите да си почиват.

2200.

Изпитвам безпартийно задоволство
При гледката партийци да се борят
Заради собственото си охолство,
А с жар за идеали да говорят.

Такива съвършени лицемери
Марксизмът може само да създава,
Подобни Господ няма да намери
Дори във Ватиканската държава.

Те Подлостта превърнаха в богиня,
Която Партията ръководи,
Веднъж червена, друг път тъмно синя,
Убийствена през всички периоди.

Аз отстрани стремя се ден и нощ
Да намалявам битата си площ.

2201.

Историята не е наука.

*(А. Шопенхауер, “Светът като воля и
представа”)*

Историята? – Гробищна могила
На младостта от всички времена
Или инстанцията, придобила
Права да носи цялата вина?

За доста хора тя не е наука,
А архиварски някакъв отчет
На траурната музика под звука
И чрез смъртта придвижвана напред.

Загадка...Но е факт, че тя отрежда
Кой във витрината ѝ да е пръв
Не по залежи от добра надежда,
Но по пролятата човешка кръв.

А другите, заслужили внимание,
Събират прах в насипно състояние.

2202.

Атómът нявга беше неделим.
Законът също. Но сега не е.
Това е тъжен факт неоспорим –
Съдът Закона раздели на две.

Едната част – за простия народ,
А другата за всички големци,
За първите – окови и хомот,
За вторите – похвали и венци.

Със баснята за справедливостта
Отдавна съм сънува този свят,
Че скоро ще възтържествува тя
И че Законът ще е всепризнат.

Във името на Истината свята
Въпросът е обаче: “Кой от двата?”

2203.

Готвят миналото си грижливо
Службогонците със много мъка,
За да е идейно и красиво –
Пример за служебна препоръка.

Миналото бързо се орисва
Щом фантазия човекът има
И така естествено се вписва
Във изискването на режима.

“Три фашистки складове превзел е!”
Казват днес за вожда ни прославен,
А той в кръчмата е хвърлял геле
И във пиенето нямал равен.

Тази приказка е проверена –
Миналото със властта се сменя.

2204.

Душата на диктатора? – Там злоба
Е смесена с неописуем страх,
Че дългите страдания на роба
Вещаят мъст за неговия грях.

Убийства нови той ще заповядва –
Основата на неговата власт,
И ще размахва кървавата брадва
Докато дойде за разплата час.

Дали ще е светата гилотина
Или приготвен за врата му клуп,
Но в името и на Отца и Сина
Светият Дух ще го превърне в труп.

А после млад човек със глас чудесен
Смъртта му ще превърне в бодра песен.

2205.

Почти-класиците са многобройни
И всеки иска къс от Вечността,
Кои от тях са за това достойни
Решава Времето, а не властта.

Пари властта им даде и медали
“С огърлие”, “със лента” или без,
Обсипа ги със ласки и похвали –
Награда за изгубената чест.

Макар честта им да им беше скъпа,
Лишиха се от нея без тъги...
Реката на забравата окъпа
На деспотизма верните слуги.

Защото смяната на чест със слава
Не дава слава, а обезличава.

2206.

Забелязвам някакво вторачване
В съществителното “опростачване”,

То със сгода и без сгода
Се приписва на народа...

Той в безправното си положение
Изтърпява всяко унижение,

Но съзира, че простаци
С ненаситени мераци

Са любимите ни предводители
И парламентарни говорители –

Винаги щом ги попитат
Себе си зоват “Елитът”,

Пазейки местото на България
В дъното на двете полушария.

2207.

Едно измежду важните явления,
Които не вълнуват само мен,
Е странното житейско поведение
На всеки със “герой” удостоен.

Умре ли той когато му е времето,
Човечеството кичи го с цветя,
Но жив ли е, не иска да приеме то
Гореща да подържа почитта.

Със дегироизацията трудно
Привиква нявгашният общ кумир
И в алкохола, често непробудно,
Намира ново щастие и мир.

Но винаги в последния момент
С връща в своя собствен монумент.

2208.

На “Клетниците” стотното издание
Се чества повсеместно в наши дни,
Но първото без всяко колебание
Критикът дръзнал би да отклони.

Избягват се картините епически
От автори със нови имена,
Те главно са остатъци класически,
Създавани през други времена.

А онова, което днес е главното
В живота на издателския тръст,
Е в празнославието (и в най-славното!)
Размерът да е по възможност къс.

Тогава се пристъпва без забавяне
Към ползотворното му претопяване.

2209.

Когато глупостта е под налягане
Тя става източник на взривна сила,
Която непосредствено засяга ни
Ако във близост се е проявила.

Очаквано в Народното събрание,
Но също и в научни институти,
Засяга хора тя с научни звания,
А и държавници навред прочути.

Напразни засега са всички напъни
Налягането да се контролира
Чрез производство на предпазни клапани,
Експлозията за да се възпира.

По всички показатели изглежда,
Че глупостта се самопроизвежда.

2210.

Демократичните държави имат
Прехвалени слугински заведения
Където сред демократичен климат
Младежи учат се на подчинение.

Слугата трябва да се обучава
Да схваща от най-малкото подсецане
И всичките си сили да отдава
Несгодите с любов да са посрещани.

Той или тя са безусловно длъжни
Оброка си да спазват за мълчание
И колкото и много да са тъжни
Да не издават своето страдание.

Докато някой нявга ги подсети,
Че те са хора, а не са предмети.

2211.

*Нынешнее время-это время золотой середины
и бесчувствия, страсти к невежеству...*

(Ф.М. Достоевский, "Подросток")

Нима остава място за съмнение
Във силата на посредствеността?
Със безпощадното си настъргване
Обсебила държавата е тя!

А управлението ѝ е несменяемо,
Един негодник следва подир друг
И на топора не се вижда края му,
Покрит от знамето със сърп и чук.

Естествено е главното оръжие
В борбата да е страшният терор,
За който Партията-майка лъже я,
Че той лекарство е, а не позор.

И както във Историята става,
Накрая победителят решава.

2212.

Да, жалко е, че често Свободата
Замества се със мамещо удобство –
Човекът сам да си реши съдбата,
Чрез избора на най-доброто робство.

За този избор хора мрат във боя,
Поведени от светли идеали,
За радостното бъдеще на тоя,
Чиято подлост късно са узнали.

О, той окачва техните портрети
На видно място в своите палати! –
Един, че втори, трети и десети,
Какъв венец от мъртви демократи!

Печално наблюдават го оттам
И вместо него те изпитват срам.

2213.

Запасите от героизъм тайно
Натрупват се във робските сърца,
Родени от страдание безкрайно
На старци, на жени и на деца.

За робите това е неизвестно
Докато дойде онзи чуден миг,
Когато да се мре изглежда лесно
Във името на идеал велик.

И тръгват те напред срещу куршума,
Съюзникът единствен е Смъртта
И ложе от окървавена шума
Приготвила е за борците тя.

Историята мълком наблюдава
И подвигът потъва във забрава.

2214.

Чрез призиви за равенство да властва
Бе неговата сбъдната мечта
И неизменно той със тях участва
Във завладяването на света.

Тълпи избраха неговото име
За знаме във великата борба
И дълго шестваха непобедими
Под звуците на бойната тръба.

Чрез равенството стигна той до трона
И си закупи папски благослов,
А после сам постави си корона
Със диаманти и със кръст Христов.

Той почна с боя за народовластие,
Но свърши като основа династия.

2215.

Очаква всеки светли бъднини,
А те най-често се оказват тъмни...
Кой ще превърне нощите им в дни,
Че после над годините да съмне?

Навсякъде е непрогледен мрак,
Непроницаема е робската завеса,
През нея да се мине няма как,
Затворена е даже за прогреса.

Зад нея бъдещето ни лежи,
Обвързано с вериги от режима
Край склада със очаквани лъжи –
За робите храна необходима.

Нарочен оператор ги подбира
И по екраните ги прожектира.

2216.

За сънищата още няма граници
И аз сънувах сън от трийсти век,
Разгръщах част от неговите страници –
На бъдещето ни далечен ек.

Гей-браковете бяха изключително
Полезни в раждането на деца,
Видях и в общината разрешително
За сватбата на мъж и на овца.

Признават се правата на животните
Да бъдат членове на парламент
И да участват в групите работни те
Със някакъв значителен процент.

Но в нашата държава родна, славна,
Последното е практика отдавна.

2217.

В света изпълнен с милост и жестокост
Аз влязох със разтворени обятия,
Жестокостта ме хвана в своя фокус,
А милостта познах в едно разпятие.

И удари понесох безответни,
Те идваха отвред и неочаквани
На Злото от засадите безчетни,
Но аз понасях всичко без оплакване.

Разчитах на наградата задгробна
За тежките понесени страдания,
Че с чист живот и със душа беззловна
Достоен бях на всяко основание.

Но святостта ми беше изненадана –
О, тя на Дявола била е дадена.

2218.

*Дете на народен враг... (Това при
комунизма беше доживотна присъда)*

Познавате ли страшното страдание
На малкото детенце, обвинено
Без всякакво разумно основание,
Че във семейство “вражо” е родено?

Не липсва мнение пренебрежително,
Че щом като измъчват се децата,
Това е нещо недотам значително,
То даже ще им укрепи душата...

А болката, съпътствана с безсилие,
Изгаря мозъка като жерава
Във детската невидима бастилия
И ужасът от нея не престава.

Но за властта, пропита с престъпления,
Това се смята дребно провинение.

2219.

Народът, тази странна амалгама
От благородство, подвизи и грях,
В живота сякаш друга роля няма,
Освен да бъде съден зарад тях.

Навсякъде и винаги той губи,
Макар че хора в него се кълнат,
Едни са ласкави, а други груби,
Но лесно го предават всеки път.

Традицията е завидно стара,
Непоклатима е като скала,
Менят се моди, времена и вяра,
А тя остава както е била.

И ние трябва да зовем “сиятелства”
Виновните за страшните предателства.

2200.

При диктатурата не е ли странно? –
Заменя се смъртта със подлостта...
Смъртта е нещо строго постоянно.
Но подлостта? – Променлива е тя.

По-малко подлите зоват се честни,
Гордеят се, надигат бодро глас,
Така гласът по-подлите да стресне,
По подлост всички да са с равна част.

А правилният избор ги спасява
И удължава техния живот,
Смъртта годините им опрощава
Във полза на поредния хомот.

Със “Подлост или смърт!” напред към слава
За вожда, който всичко управлява!

2221.

Във гробищата, този град на мъртвите,
Държавите ще увековечат
Чрез паметници с помощта на църквите
Безправието вредом в този свят.

От пирамидите на фараоните
До днешния разкошен мавзолей
Заставят се да вярват милионите
На властите в отровния елей.

Така се продължава тиранията
Над живите чрез робство и в смъртта,
За да приемат кротко орисията,
Че им е второ качество честта.

Естествено тиранът най-жесток
Ще бъде с паметника най-висок.

2222.

*Юдеите вярват само в това, което
не виждат.*

(О.Уайлд, “Саломе”)

Невидимото вдъхва силна вяра,
Която трудно е опровержима
И никой никого не ще накара
Да каже, че го няма, щом го има.

Добрят бог е винаги невидим
И той изпраща своите уроци
Към нас (при него няма как да идем)
Чрез многочислените си пророци.

А ползата от божата потайност
За вярата е точно проверена –
Осигурява ѝ тя дълготрайност
И на жреците работа платена.

Бог за глупците е предназначен,
Но е от мъдреци изобретен.

2223.

Човеци безразборно са избити
В червените години на терора
Със имена най-често неразкрити –
Остава само, че били са хора.

Разобличавали ги по ръцете,
Куршум – ако са с длани без мазоли...
Сред комисарите от бяс обвзети
Не можел никой милост да измоли.

Ужасно е, че е било възможно
В изпълненото нявга с ужас време,
Но още по-ужасно и тревожно
Е отказът това да се приеме.

Но и без отказ бързата забрава
Ужасните картини заличава.

2224.

*Пренаселеност заплашва
човечеството.*

(Статистика)

Природата си има свои начини
За обзавеждане на този свят,
С морални норми те не са затлачени,
Използва тя убийства, мор и глад.

За динозаврите и за мамутите
Смъртта подготвила без капка жал,
С огромните стомаси са прочути те
И всеки свойта дажба е изял.

Заместват ги по-малки от роднините,
А и при хората ще е така,
Ще се смаяват всички те с годините
По тяло, по ръце и по крака.

И там където са били мамутите
След време ще живеят лилипутите.

2225.

Има ли незаконородени деца?

(Въпрос)

За пещерните хора е известно,
Че незаконно те са се множали,
А във последствие, макар нелесно,
Чрез сватбите закона са познали.

С това обаче ясно е, че ние
Сме до един незаконородени,
Щом родословието ни се крие
Във тъмнината на безбрачни гени.

Защо тогава подли лицемери
Дамгосват злобно с “копеле” децата,
Самите скрили се зад плътни двери
На миналото мрачно във мъглата?

Там се сдружават с други чужди мнения
Във името на недоразумения.

2226.

*Религиозното познание е по-високо
в сравнение с науката.*

(Н.А. Бердяев)

Пространство, време и причинност – трите
Велики крепости на мисълта
Безропотно отключват си вратите
Пред Бог, създал Човека от калта.

Защо ли чудото е тъй желано
От хората? Защо? Защо? Защо?
Опиват се от нещо неразбрано,
Макар че разбираемо е то.

А в името на мамещото *нещо*
Насилствено народи цели мрат,
Кръвта човешка лее се зловещо
И в кланица превръща се светът.

Над всички чудо извисява ръст
Със образ на човек разпнат на кръст.

2227.

Чрез самовлюбеност без изневери
Диктаторът укрепва своя трон
С надежда щастиято да намери
Под завоювания небосклон.

Но този вид любов го изморява,
Превръща се набързо в самота,
Ехти навред из цялата държава
И само се усилва от властта.

Кръвопреливане не му помага,
Кръвопроливане обаче – да!
Със него сътворява своята сага
И историческата си следа.

Така прескача той от век във век,
Измамно назован “велик човек”.

2228.

По време на война дебелината
Е свойствена за генералитета,
Там трудно закопчават си куртката,
Повисват генералските шкембета.

Те сякаш за клане са угоени,
Но приликата със това приключва,
На смърт отиват техни подчинени,
Куршумът генерали не улучва.

Троянската война не е на мода,
Тогава полководците са мрели,
Сега на мода е да мре народа
За славни царско-генералски цели.

Във боевете вместо боговете
Участват безпилотни самолети.

2229.

И родолюбието както спорта
Се вече професионализира
И трябва да се вписва във паспорта,
Съдействие навред за да намира.

На всеки “главен патриот” за поста
Изгряват хиляди кандидатури,
Защото там се препечелва доста
И няма силни ветрове и бури.

С урок от около стотина думи,
За Делото готов е Патриота
И той го претворява в кръгли суми
При всевъзможни случки от живота.

За погребение и за рождение
Използва го с еднакво вдъхновение.

2230.

Избира роби да орат земята
Тиранинът на робския пазар,
А там където властва Свободата
Избират роби своя господар.

Букет от превъзходни кандидати
Краси демократичния пейзаж
И всеки качва робските заплати,
И всеки се заклева “Аз съм ваш!”

Но ако някой някога отиде
За помощ при избрания герой,
Героят сред отбор хуманоиди
Му казва “Аз съм ваш, но не и твой!”

Така на Свободата пред олтаря
Расте следизборната изневяра.

2231.

Какви са преуспяващите хора,
Които комунизмът завеща? –
Готови бяха всички за затвора,
А днеска са опора на властта.

За тях плашило грозно е моралът
Със притчите за праведен живот
И те със хитрост го заобикалят
За дълъг безначален период.

Те пример са за хиляди младежи,
Увлечени по златната следа,
Отхвърлили почтените брътвежи
За чест, за правда и за Свобода.

Във тяхното нормално общество
Парите са върховно божество.

2232.

Ако малък е рушветът,
Честен се оказва кметът

И с проклетия отрупва
Този, който го подкупва,

Щом не иска да узнае
Далаверата каква е...

Но след тази тъжна случка
Той цената ще налучка

И ще дава, и ще дава
Не теле, а дойна крава! –

Осъзнал е свойта грешка
Колкото и да е тежка.

Важно е, че изход има
И че тя е поправима.

2233.

Над братската могила на талантите
Не виждам кръст, а само сърп и чук,
Поставени надлежно под командите
На някакъв всесилен политрук.

Поетите се рано разпродадоха
По двама и по трима наведнъж,
От яслата партийна доста ядоха
И я прославяха на шир и дълж.

Възпяха всички щуротии алени
И подлостта превърнаха в слова,
От Партията родна бяха галени,
Дори богат съюз им основа.

Но въпреки заслугите огромни
Народът не желае да ги помни.

2234.

*Пастър е бил заплашен от смъртна присъда
за умишлено убийство ако болният от бяс
Joseph Meister умре след ваксинацията.*

Помежду славата и гилотината
Се бореше за своите мечти
Без право да употреби ваксината
За бяс, която той изобрети.

Лекуваше с успех без разрешително,
Проклинаха го лекарите в хор,
Как издържа – това е изумително,
С инсулт плати за чуждия позор.

Но ето – даде здраве на елзасеца,
От бяс човек за пръв път е спасен
И новините като гръм понасят се!
С безсмъртие Пастър е награден.

За разлика от Лавоазие
Тя, гилотината, не го прие.

2235.

*Ich widme nun auch diese zweite und hiermit zugleich alle
übrige Angelegenheit meiner literarischen Bestimmung, und
bin mit der tiefsten Verehrung Ew. Exzellenz untertänig.*

*(Immanuel Kant. Kritik der reinen Vernunft,
Посвещение на министър von Zedlitz)*

Изследвайки живота на класиците
Оставам доста често поразен
От странната им връзка с политиците
Ако не всеки ден, поне през ден.

Със коленопреклонност са купували
Спокойствие за личния живот,
На поданици кротки се престрували,
Възпявали корони и хомот.

Пред властващи нищожества се кланяли,
Превивайки угоднически гръб,
Когато във двореца са ги канели
Владетели със лик надменно тъп.

Утеха търсят с фразата позната:
“Такива бяха нявга времената”.

2236.

Защо творците бягат от нормалното?
Изглежда трудно то ги вдъхновява...
Те търсят във живота все скандалното,
Кое то се превръща в лесна слава.

Кръвта, законсервирана във думите,
Е изобилна както във войната
И е във съответствие със сумите
На занаята според правилата.

Произведение с убийства лъснато
Не се нуждае даже от реклама,
То на успех се радва непрекъснато,
За него, ясно е, че криза няма.

А за читателя е интересно,
Човек да се убива че е лесно.

2237.

Самотата се отглежда трудно,
Доста трудно се опитомява,
Но сред обществото многолюдно
Тя единствена подкрепа дава.

Носи ада в себе си и рая
И понякога е богоравна,
Собствена религия сама е –
Католическа и православна.

Никога не лъже Самотата,
Не изневерява на приятел
И предпазва брата от събрата,
Щом събратът станал е предател.

Ценно е при нея, че за щастие
Има собствено народовластие.

2238.

Подлостта човешка е навред,
Тя е дребна, но е всекидневна,
Случки незначителни наглед
С подлост ме обгръщат задушевна.

От съсед, чиновник, благ другар,
Тя доброжелателно извира
Като някакъв природен дар
И у мен оставя трайна диря.

Тя е част от днешния живот,
Аз съм свикнал с нея да общувам,
В бъдещето светло сочи брод,
На щастлив аз там да се преструвам.

Тъй светът ще бъде и пребъде,
Щом за подлост никой съд не съди.

2239.

Разтваря се устата на деня,
Опитва разни новини да вмести
И да ги сдъвче всички до една
Под формата на най-последни вести.

Препълва вестниците ни със смърт,
Със изневери, бомби и пожари
Във някакъв ужасен кръговърт,
Върху човека за да ги стовари.

И почвам да си мисля изумен
Дали е лошо да съм неграмотен
Ако така ще бъда защитен
От този буквен наплив доживотен.

А на екраните срещу лъжата
Единствен ляк остава слепотата...

2240.

Красивите и мъдри изречения
За труд – мерилото на стойността,
Бих искал да приема без съмнения,
Но с мен не е съгласна съвестта.

Какъв труд оправдава милионите,
Дарявани на някой млад спортсмен
Загдето завладява стадионите
С ритник, безбожно скъпо заплатен?

Заплатата на най-известни учени
Е само хилядна частица днес
От плащаната на лица, обучени
Да защитават “спортната ни чест”.

Чрез този пример ясно ще усетите
На обществото ни приоритетите.

2241.

За колко много смъртници съм чел,
Спасени във последната минута
С намесата на някой рицар смел
Или защото влажен е барута!

Но не такава е реалността,
Въжето и барутът са без грешка,
Не рицар, поп със кръста на врата
Е придружител на смъртта човешка.

Надяваш се до своя сетен миг,
Че избавлението ще се сбъдне,
Но твоят Бог, макар да е велик,
За теб не иска пръста си да мръдне.

Със любопитство е над теб надвесен,
Следейки правилно ли си обесен.

2242.

Познавах необикновен човек,
Макар и журналист, той бе грамотен,
Бе изпреварил доста своя век
И затова работеше самотен.

Във вестника за бедния народ
Той никой алчен властник не пожали,
Описваше бедняшкия живот
Със всичките му скърби и печали.

Привнесе в занаята полъх свеж
И волята за неподкупно слово,
Сърцето му бе пълно със копнеж,
За правдата на жертви бе готово.

Бе благородна неговата лира
И вестникът след двеста дни фалира.

2243.

Щастливо от година на година
Живеем чрез предпазна медицина,

След страх от гени някакви открити
Жените отстраняват си гърдите,

Подети от вълната на мълвата
Мъжете махат своята простата,

А някои, обвзети от уплаха,
За здраве се лишават от стомаха...

Чрез гените причина се намира
Кой точно орган да се оперира:

Една десетка видни генетици
И няколко десетки политици,

За да спасят от тумор своя мозък
В главите си смениха го със възък.

2244.

*...Они не скрывают... алчную радость о внезапном
праве на бесчестие.*

(Ф.М.Достоевский, “Подросток”)

Безчестието – право на царете,
На вождове, водачи и тирани,
Е почвата където плодовете
На робствата растат и с тях се храни.

Превръща се във височайша воля
И с тази маска то узаконява
Отсъдената му вековна роля
Позора да превръща в трайна слава.

За вожда няма чест, но има цели –
Стремеж към власт със тайните ѝ скрити
И тази власт да бъде без предели
Над хората и даже над парите.

Мнозина безуспешно се надяват,
Но за беда все някои успяват.

2245.

Да обичаши е тежко бреме.

(Еврипид, "Иполит")

Най-зла е безнадеждната любов,
Тя всичко без остатъци изгаря
И смърт предлага вместо благослов,
Към ад, а не към рай врати разтваря.

Отечество! Защо съм влюбен в теб?
За робствата, с които си известно?
Или защото днеска си вертеп,
Крадци където богатейт лесно?

Така те нося в себе си навек –
С любов като незаздравяла рана,
Проклинам с нея твоя път нелек
И вярата във скорошна промяна.

Но не признавам своя грях основен,
Че аз пред тебе също съм виновен.

2246.

Мечтая престъпленията страшни
През робството да бъдат осъзнати
И съдени от властите сегашни...
Обаче те са техни адвокати!

Народовластие и диктатура
У нас оказва се, че са роднини
И в политическата ни култура
Червените превръщат се във сини.

Лица с еднакви имена фамилни
С концлагеристи хранеха прасета,
А днеска демократи са всесилни
Дори са членове на Минсъвета.

И острата им всепобедна брадва
Сред всички мир и правда проповядва.

2247.

*БКП издига “безпартийния” Кимон
Георгиев за премиер.
(Септември 1944)*

Отечественофронтовски миражи
Прикриваха червения терор,
Наивната Европа за да каже,
Че одобрява нашия позор.

С гореща кръв се напои земята
И комунисти с животинска стръв
Избиваха невинните в страната,
Жадувайки за кръв и още кръв.

Помагаше им не един предател
От страх, от алчност и от тъпа злост,
Събрата си на Онзи свят изпратил,
За да получи синекурен пост.

За жалост тази политика стара
В Историята често се повтаря.

2248.

Във разградения отдавна двор,
Известен на света като България,
Расте чрез отрицателен подбор
Рояк от непомръкващи бездария.

Един от друг поемат те властта
На изборите смешни чрез щафетата,
Различни, но единни в подлостта
И във омразата си към просветата.

Във парламента извисяват глас
Като народни яростни защитници,
Но тайно с още по-голяма страст
Крадат безкрай чрез купените митници.

И чудно е, че след такова крадене
Все още има и трохи за ядене.

2249.

Надежди празни се тълпят пред входа
Над клопката, названа парламент
И давят се в сълзите на народа
В очакване на сгодния момент.

Той никога обаче не настъпва,
Макар и многократно обещан,
Властта от него бързо се отдръпва
И го превръща във наивен блян.

В Музея на надеждите почива
Сбор от надежди със прекрасен лик,
За да доказват колко е красива
Лъжата в името на вожд велик.

От нея той е винаги подкрепян
Във изключително висока степен.

2250.

Човекът цял живот благодари
На Партията – майка родна, мила,
Че със билет партиен го дари
И бе желязна негова закрила.

Той извор бе на хиляди беди,
На грешки, пакости и на провали,
Властта обаче други набеди –
Партиецът е само за похвали.

И той приемаше ги със любов
И се кълнеше в безпределна вяност,
Доволен под партийният покров
Във храма на всестранната бездарност.

Кончината му беше скромна, тиха,
И други като него го смениха.

2251.

Забележителен Бетовенов концерт,
Но слушан непрестанно нощ и ден
За главно ядене и за десерт,
Във мъка страшна е преобразен.

Пресищане от много красота
Понякога се случва в този свят
И даже се използва от властта
Като метод за разпити признат.

Главата пълна с красота кънти,
Палачът не дарява миг покой
И съска “Всичко ще си кажеш ти!”
А музиката ти се струва вой.

И този вой във спомена остава –
От него вече музика не става.

2252.

Измислени са гъвкави идеи
Готови зверствата да оправдават
Със бог, със дявол и със алинеи,
Които съвестта ни заблуждават.

На расова, на класова основа
Избитите са вече милиони,
А още повече убити са с отрова
Във името на верските канони.

Над лудостта на мнозинството люде,
Приемани за здрави поотделно,
Науката усилено се труди
Ведно с писателите паралелно.

И спорове ожесточени има
Лечима ли е или нелечима.

2253.

Опитват се десетки романтици
Да ни представят романтично ада –
Били сред партизанските редици
За чест, а не за някаква награда.

Къде обаче бяха те във дните
Когато с кръв залята бе земята
И с хора бити и недоубити
Се раждаше позорът на страната?

Те онемяха всички безвъзвратно,
Почувстваха властта, че се услажда,
Романтиката пратиха обратно
И казаха “Нов строй ще се изгражда!”

Бе почетното тяхно занимание
Позора да приемат със мълчание.

2254.

Безсилието ражда съпротива
Чрез думите, превърнати в проклетия,
Чиято плът уплахата прикрива
На злобата във черните обятия.

“Бандити”, “прокурори” и “съдии” –
Те за нещастия са обещание!
Да се спасим от тях желяем ние,
Но пази ги Народното събрание.

Не вижда никаква надежда взора,
Страната е обвзета от парализа
И Свободата, болна от умора,

Не чака вече изгрева, а залеза,
Щом като гледа как на всяка крачка
Се шири непрестанна гладна стачка.

2255.

Майната му на православието!

(Соломон Паси)

Под знака на Венера се разраства
Отечествената администрация
Като успешно с любовта се среща
Сред повсеместната ни демокрация.

Началниците вече поумняват,
Пари не дават лесно за любовници,
А просто ги направо назначават
При себе си формално за чиновници.

Министри са Ромео с Жулиета,
Обичат се за сметка на държавата
И в периода между две кафета
Си венерически укрепват славата.

А във леглото щом се налудуват,
Те на народа верицата псуват.

2256.

Посвикнахме с продажни политици
И ще ни липсват в случай, че измрат,
Такива хубавци и хубавици
Не сътворява всеки ден светът.

Синявчета, жълтурки, червенушки,
Самообслужват се на общ казан,
Напълват със рушвети своите гушки
По предварителен партиен план.

Какво би станало ако след време
Ги заменят управници със чест? –
Народът ни едва ли ще приеме
Без всякакви резерви тази вест.

“Крадът, но тайно...” сигурно ще каже,
За първите ще съжалява даже.

2257.

По времето на умствена апатия
Инстинктите добиват пълна власт
Над всички добродетелни понятия
И ги заменят с непрогледна страст.

А личността във своето падение
Се претворява в кръвожаден звяр,
И съвестта в бездушно упоение
Умира върху нечестив олтар.

Смъртта? – Обятията си разтваря тя
За жертвите от готвения мор,
Поема уж на съвестта товарите,
Но не спестява страшния позор.

Във книгата “Жестокостта без граници”
Се отпечатват нови мрачни страници.

2258.

Още Есхил твърди в “Агамемнон”
“Към робите да бъдем справедливи!”
И подреди моралния закон
Сред многото безмислени призиви.

От Силата до Справедливостта
Пътеката е дълга и нелека,
Застлана е с красиви думи тя
И неизмината е от Човека.

За робите през спирка “Свобода”
Минава... Няма как да се отмине.
Там, там се крие живата вода –
Причината на всичките причини.

От там се виждат светлите простори,
Във храма за които се говори.

2259.

Говори се, че Красотата,
Изкуствена или природна,
Привнася воля във душата
Възвишена и благородна...

Така би трябвало да бъде,
Така би трябвало да стане,
Но не така е, щом се съди
По властващите днес тирани.

Те Нея колекционират
За собствената си възхвала
И упование намират

На власт, чрез кърви преуспяла,
Защото тази власт жестока
Превърна Красотата в стока.

2260.

Мечтая си да стана привидение,
Неуязвим от бомба и снаряд,
И окрилен от висше провидение
Да увенчая с правда този свят.

Да излекувам всички от проказата,
Приела образ на Политбюро
И да прогоня надалеч омразата,
Представяща ни злото за добро.

На шефовете ни да спра мезетата
Под формата на кърсофра-банкет
И разхищенията с питиетата
За сметка на държавния бюджет.

Но за въпросното превъплощаване
Потребно е с Небето уточняване.

2261.

Съюз на мускулите с тъпотата
Не е ли исторически двигател,
Способен да обърка правотата
На най-изтъкнатия прорицател?

Изгони нявга хората от рая
По смехотворни някакви причини,
А за съпругата на Менелая
Войната в Троя води със години.

Обслужваше Нерон, Пилат, Атила,
Наполеон и Хитлер, даже Сталин,
Даряваше ги с непомерна сила,
А нямаше сред тях един нормален.

Нормални вождове се срещат рядко –
Дори да властват, то е все за кратко.

2262.

Страдание и твърде малко щастие
Съставят на Човека участва
В стремежите му към народовластие –
Вовеки непостигната мечта.

Къде се корени първопричината
На този тъй трагичен феномен?
Не е ли на душата половината
Обречена сама да търси плен?

Живеем притеснени с двете в стадото –
Противни сили слети във една
Сред поколенията, главно в младото,
Но заедно през всички времена.

Отколе те душата ни раздират,
Проклинат се и изход не намират.

2263.

Блестят в нощта очите на предателя
С усещане за близката награда,
Не друг, а сам министър-председателя
Твърди, че по заслуги му се пада.

С предателството идват и сполуките,
Ще може даже да си купи вила,
Ще стане после доктор на науките...
Предателството е велика сила!

Измислици разказват се небивали
За хора като него или Юда,
Разкаяници се самоубивали,
Това е клюка само за заблуда.

Предателството вредом е признато
За средство кръв да се превръща в злато.

2264.

“Преяждане от власт” знак на какво е?
Защо тъй често днес се споменава,
Щом властникът се цели във безброя
И с друго той не се задоволява?

Властта на вожда все не му достига,
Той иска още, иска много още,
Да сее смърт окото му не мига,
За още власт мечтае дни и нощи.

Как трудно тази болест се лекува!
И кървави са нейните лекарства!
Безумието разума не чува,
Превзема то републики и царства.

Накрая, щом като се свършат думите,
Тях винаги заместват ги куршумите.

2265.

Тираните поглъщат свободата
На другите, но са ли те свободни?
Те смеят ли да слязат от колата
И да се радват на полята родни?

Уплахата е тяхната верига
И тя ги неотстъпно задушавя,
Расте, размер на планина достига,
И безпощадно мира им не дава.

Жестокост от веригата се ражда
С вражда към всички в бедната родина,
Пороци от душите тя изважда
По-грозни от година на година.

А има и тирани предвидливи –
Те си издигат паметник приживе.

2266.

От древния Хамураби до днес
Какви ли не закони ни сполитат,
Изменят се с човешкия прогрес,
На справедливостите те са щитът.

А справедливостите се менят
Понякога по-бързо от Закона
И Беззаконието всеки път
Уж временно възкачва се на трона.

Концлагерът е първата творба
След като завладее обществото,
Решават там човешката съдба
Без “как така?”, “понеже...” и “защото...”

И много често никак не се знае
За колко време “временното” трае.

2267.

*Политиката не е за доказани
идиоти.*

(Достоевски)

Навлизането в криза е тъй лесно!
Несвързано е с бо'зна' к''ви усилия...
Тя състояние е равновесно
За този свят със глупост в изобилие.

Излизането всякога е трудно,
Защото предизвиква напрежение
Със стрес сред обществото многолюдно
И тежко повсеместно сътресение.

О, чувствам кризите до болка родни,
И вплетени във мойта биография,
Те с политиците ни безподобни
Творят История и География.

От всичко гореказано излиза,
Че ненормално е да няма криза.

2268.

Защо в “Републиката” на Платон
Не се предвижда място за поетите?
Мъдрецът ги прогонва със закон,
Завинаги от него са проклети те!

За него, да, но не и за света,
Светът обича тяхното безумие,
Което ражда висша красота,
А образът ѝ въплътен във думи е.

Човек в поезията е с криле,
Той може да раздава правосъдие
Над императори и над крале
И техните злопаметни оръдия.

Той не предлага даром свободата,
Но сочи ясно где ѝ е следата.

2269.

Да се подкрепя Истината трябва
Ако желаем тя да оцелява,
Когато от Лъжата се ограбва
И разпродава цялата държава.

Тя като Омир проси и е сляпа,
Властта не я допуска в своите сгради –
На вечния ни преход във етапа
Не трябвало на показ да се вади.

Христос го няма, чудо за да стори,
Да я дари със мощ и да прогледне,
Палата на Лъжата да събори,
С две риби да нахрани всички бедни.

Щом виждаме домът ни, че дими,
Пожара трябва да гасим сами.

2270.

Из историческите съчинения
Обичам да блуждая не от днес
И виждам как с войни и със сражения
Белязан е човешкият прогрес.

Към извършителите на престъпления
По навик се отдава висша чест,
Обект са на всеобщо преклонение
И на голям научен интерес.

Наричат ги “велики” и “величества”,
Възвеличават ги до небесата
С признание, че страшните количества

На хората заради тях избити
Са принос за разцвета на страната
И обещание за дни честити...

2271.

*“Орестея” (“Агамемнон”, “Хоефори”, “Евмениди”)
(Есхил (525-456 до н.е.)*

Убива дъщеря си Ифигения
И от жена си после е заклан...
Синът му майка си за отмъщение
Убива и изплаща кръвна дан.

С успех семейните кръвопролития
Подхранват с теми древния трагик,
Кръвта е краят в тяхното развитие,
Преведена на всякакъв език.

Обилно кръвопускане по сцените
Е налице през всички векове –
“Кориолан” с “Макбét” са обявените
За негови велики върхове.

В живота има много красота,
Но някои намират я в смъртта.

2272.

С пророчествата на жреци и жрици
Във най-различни части на света
Принасяни във жертва са девици –
Носителките на невинността.

Лъжата, че това се нрави Богу,
Изпълва не един мистичен мит,
А примерите за това са много
И се превръщат в спомен страховит.

Чудовища невинността обичат,
Но само ако е обляна в кръв
Или когато стон изтръгва бичът
От малкото дете със дива стръв.

Не са се променили тези нрави!
Жесткостта е с коренища здрави.

2273.

Покорност, съпротива и подкрепа
Са отношенията към властта
И в тази комбинация нелепа
Се търси щастието на света.

Покорността е честно безопасна
И строго добродетелна на вид,
Тя винаги е с поза безпристрастна,
На всяка диктатура верен щит.

Превратите на нея не посягат,
Засягат те осатаналите две,
Над техните тела се вее флагът –
Като другари или врагове.

Покорността накрая всеки път
Организира безпогрешен съд.

2274.

“Процесът”, който Кафка ни представя,
Като художествено въплъщение
На мракобесническата държава
Ще надживее много поколения.

Но будните читатели съзират
Нещата как културно са замазани,
Интелигентни мисли там намират,
Но не и образи от болка смазани.

Така ли разговарят във “Любянка”
С избиваната там интелигенция? –
Там от човек остава само сянка
При следователската “интервенция”.

На Кафка грешките са неминуеми,
Защото истините са неописуеми.

2275.

*О не, аз винаги съм мислил за едно –
за благо то ни общо – зарад него
дори за близките си съм забравял.*

Креонт

(Софокъл, “Антигона”)

Най-силната лъжа от трийсет века
Въздейства като страшно заклинание,
Сковава ум и разум у човека
И замъглява трезвото съзнание!

Борец във името на общо благо –
Възлюбената маска на диктатора! –
Софокъл още в древността разбра го
И го разкри трагически в театъра.

Но в политиката е неразкрито
С безкрайностите на лапнишараните,
Лъжите движат се навред без мито,
Наивници да хранят са призвани те.

Защото в избирателното братство
Наивността е главното богатство.

2276.

За любовта какво ли не е писано! –
Красиво и дори правдоподобно,
А после обществото е орисано
Да препрочита всичко най-подробно.

Жестокостта се само споменава,
Не е приятно четиво за масите,
Маркира се, но само за забава,
Подробностите вредят на стомасите.

Обаче тя господства по Земята
Макар и сред незаконородените,
Използва се добре от двата свята
В озаконяването на промените.

И спори се чия е по-голяма,
Но отговори на въпроса няма.

2277.

Роят се всевъзможни претенденти
За всякакви награди и заслуги –
Борци против фашизма, дисиденти,
Хермафродити, гейове... И други...

Сред другите са бармани, поети,
Културолози и архимандрити,
Полковници със златни еполети,
Актьори и певици гласовити.

Чудесно е, че бедната Родина
Е всъщност пребогата със награди
И даже във най-кризисна година
На всеки кандидат награда даде.

А вложеното днес наградно семе
Ще дава зрели плодове след време.

2278.

Човек се забавлява с милиони,
Щом може да се добере до тях,
Но за човечеството трилиони
Със удоволствие превръщат в прах.

Поглъщат трилионите войните...
Подобна е и страшната цена,
Платена от смелчаци упорити
За стъпка върху бледната луна.

Огромният смукач на нови средства
Сега е с формата на марсоход
И бедност получава във наследство
Така нареченият прост народ.

Парите се изпращат без адрес
В посока на световния прогрес.

2279.

Идеологията – бедна дрипа,
Която скрива жаждата за власт,
Безброй човеци лъга и съсипа
С надежда във властта да имат глас.

И по Земята шестваше шаблона
“Умираха със песен на уста”
Във името на някоя корона,
Купувана с цената на смъртта.

Но дрипата до крайност се износи
По пълния с лъжи идеен друм,
И виждат се по важните въпроси

Проблясъците на тревожен ум,
С чиято помощ може да се случи
Народът беден даже да сполучи.

2280.

*Das Dum is Gottesdank aber damit soll
man nicht misbrauchen
(Otto von Bismark)*

Глупецът е сравняван със дърво
И гордото дърво не се засяга,
Макар че всъщност има за какво
Да се превърне в праведна тояга.

Велик химик е неговият лист!
Той укротява слънчевата сила,
Създава за нарида въздух чист
С вълшебничеството на хлорофила.

А хлорофилът? Той е невъзпят,
Зеленоок, могъщ и пренебрегнат,
Баща на живинките в този свят
И от възторзите им незасегнат.

Но ако само за момент изчезне
Животът ще пропадне в тъмни бездни.

2281.

*Хората, които управляват оръжейната
промишленост...Какви са те?*

Те скромно тихи са и не тръбят,
Че на човечеството са гробари,
Че в гробище превръщат всеки кът,
Юмрукът им където се стовари.

В убийства кой ли ще ги обвини?
Те спазват и дори творят Закона,
Защото Марс със власт ги осени
И той им е единствена икона.

И цар, и президент, и премиер,
Те на пазара могат да си купят,
Да заплатят в какъв да е размер
И всяка права вяра да подкупят.

Те управляват клетата планета,
Пред тях остналите са джуджета.

2282.

На непрекъснатата бомбардировка
Подложен съм от медиите днес,
Защото съм с нездрава подготовка
И не участвам в техния прогрес.

В развод от доста време бил Овена,
Маймунека на топло бил прибран,
А Дивата била озлочестена,
Че мъж ѝ във съда е призован.

Къде от тези вести да избягам?
Те ме преследват с образ и със звук,
Със техния тормоз аз ставам, лягам,
На всички други новини напук.

Маймунеци, овни и таласъми
Са вече част дори и от съня ми.

2283.

Докато в омъртвената природа
Със Истината няма кой да спори,
На живата материя пред входа
Лъжата чака, за да я обори.

Поставя се във служба на Човека
И предано го води постоянно
По криволичещата му пътека
Към гроба – рядко късно, често рано.

Направи го водач, голям оратор,
Способен да господства над тълпите,
Крадец, бандит, партиен агитатор
И вестникар – баща на новините.

На разума велик е тя огнилото
Край брода между мъртвото и живото.

2284.

Една държава на командно дишане
Задълго може ли да издържи?
Ако режимът ѝ дългогодишен е
Той може ли безкрай да продължи?

Превръщаме се във клинични случаи,
Но все пак живи сме при тази власт
И Времето във мътните си ручей
Не дави и последния от нас.

Притиска ни хомот до задушаване,
Бродиран щедро със бодлива тел –
Гаранцията, за да няма шаване,
Която Вожда мъдро е изплел.

Историята заменихме с мафия,
Сега живеем само с география.

2285.

В света трагикомедия велика
През много векове се разиграва
От всяка диктатура многолика,
Която лъже, за да процъфтява.

На робите безправни във страната
Им се внушава, че са господари,
И те в замяна гънат рамената
Да носят с гордост робските товари.

Така в Елада, в Рим, в Китай, в Русия,
Със думи правдата се замаскира,
Развихря се безоката стихия
И нови робства робството намира.

Но след тегла и робски конституции
Проглеждането ражда революции.

2286.

Изследвам редките преображения
Във връзка със човешките права
Там горе сред партийните селения
На човекоподобни същества.

Отдръпва се за кратък миг от догмата
В политбюро то някой негов член
И публиката от това затрогната
Съзира в него виден дисидент.

Изчиства го от плесента на пяната
От отмъщение да го спаси
И с титлата “поборник за промяната”
Животописа му да украси.

А вие продължавайте да плачете
Над разкаянието на палачите!

2287.

За болните държави са превратите
Използвано, макар негодно средство,
Но как да излечим конгломератите
От болни думи в нашето наследство?!

“Народен дух”, “Обществено съзнание”
“Задружен ум” и “Чест на колектива”
Са белег на патологична мания
От множества да правят личност жива.

О, те са в постоянно обращение
И сред народа тровят поотделно
Човеците чрез лъжеубеждение,

Че в *стадото* е тяхното спасение
От жизненото лугане безцелно
И от страданието безпределно.

2288.

Дедите ни бленували за княз
И се натъкнали на Кобурготски,
Предложили му пълна власт над нас
И тъй се сбъднал блянът идиотски.

Държавата къде е той узнал,
Дори запомнил древното ѝ име,
Дворци набързо няколко създал,
И ги запълнил със слуги любими.

Обичал е играта на войни
И сълзите на милион вдовици,
От трупове направил планини
И клоуни от своите политици.

Лъжата той превърнал във наука
На всички идиоти за поука.

2289.

Ако пътуваме от днес към вчера
Ще спрем ли многобройните беди?
Ще спрем ли алчността на премиера,
Когато Дявола ни отреди?

Едва ли... Глупостта е безпосочна,
Охотно се повтаря без предел,
Последователна, завидно точна,
И винаги постига своята цел.

От Времето е тя неуязвима,
Защото се родее с Вечността
И нея неотстъпно ще я има
Щом има нейде избори в света.

А избирателят по мое мнение
Е будното ѝ олицетворение.

2290.

Не са ли изборите висша форма
И знак на равноправното безправие?
“О, не! За нацията те са норма
На политическото благонравие!”

Това твърдят лъжците вестникари
И проповедниците на заблудите –
Деца на нявгашните кърсердари,
В чиито думи вярват само лудите.

Във същност при пазарното стопанство
И изборите влизат в търговията,
Така у нас е и така е в странство,
В продажност сме затънали до шията.

А за промяната ще има знак
Чрез избора, спечелен от бедняк.

2291.

За погребението на народа
Понявга е потребно доста време
И сливането с мъртвата природа
Възможно е години да отнеме.

Как топлят упоителните думи
На компетентните авторитети,
Които чрез рушвет и кръгли суми
От враговете бързо са превзети!

На хората им става безразлично,
От страшната опасност вцепенени,
Бездействат общо и поединично,
Но вярват във спасителни промени.

И с тази силна безполезна вяра
Поемат на робията товара.

2292.

Защо летят, вървят, пълзят и плуват
Към своята смърт безбройни същества?
Обичат, мразят, често негодуват
И всеки търси някакви права...

Животът кратък е, смъртта е вечна
И тази вечност ражда вечен страх,
Примесен със надеждата далечна,
Че вярата ще ни спаси от крах.

Тя прави всичко, но това не стига –
Един възкръсна с помощта на Бог,
Възпят подробно във Светата Книга
И неповторен в предсказуем срок.

Все пак безсмъртието е мираж,
Успял да вдъхне за живот кураж.

2293.

Боя се всячески от старостта,
Но се стремя до там да доживея!
Смъртта едничка пази младостта,
Но помощ кой би пожелал от нея?

Така се люшкам вече цял живот
С това противоречие тревожно,
Кое то на проклятие е плод
И да се отстрани е невъзможно.

А митът за живот на Онзи свят,
Макар че е приеман от мнозина,
Звучи като предизборен доклад

За вечна слава на Отца и Сина
И сигурно ще бъде всепризнат,
Умрелите щом върнат се назад.

2294.

Възниквал е въпросът неведнъж:
Защо религиите се подменят?
Не е ли Бог-Отец един и същ?
Не е ли същ в ръката му остенът?

Държали са го Зевс и Саваот,
Ормузд, и Амон Ра, и Буда,
За дълъг или кратък период,
Започващ със целувката на Юда.

Изгодно е щом богът е един,
Немногодетен, а и без роднини –
По-малко струва божият му чин
В сравнение със богове-дузини.

Но после, зад иконите си скрити,
Изплуват множествата на светците...

2995.

Наистина ли Бог е безпричинен?
Христос е негов син, но чий е внук?
Отсъства дядо в пакта триединен –
Светият Дух е той и никой друг.

Човек ги е създавал постепенно,
Започвайки от гръм и земетръс
През странното и необикновено,
Дордето стигне до самия Кръст.

Обожествявал нявга и животно,
Превръщал в божество дори и бик
И най-накрая малко неохотно
Създал и Господ със човешки лик.

И този Бог за своя чест и слава
От хиляди години управлява.

2296.

Архимандрит със шнорхел и със маска
Отправи се към райските селения
Без скъпоценна лъскава каляска,
Обхванат от евангелско смирение.

За всеки случй махнал бе брадата
И ролекса си бе оставил в черквата,
Защото знаеше, че на вратата
За него ще го питат при проверката.

Излишно бе. На входа го познаха,
Откриха го на ДНК по данните
И с неговите триста смъртни гряха
Го пратиха на ада във казаните.

Не го прикри и фактът, че той има
Край името си два-три псевдонима.

2297.

У нас палачи трето поколение
Предават меча от баща на син
И хората вървят на заклание
Или на групи, или по един.

Без оглед на промяна във режимите
Обслужва ни един и същ състав
От господари – най-необходимите,
Страната за да бъде с климат здрав.

Обхванати от тъжно примиряване
Пред тях строяваме се щем – не щем
И чакаме сред общо притъпяване,
За да ни кажат скоро ли ще мрем.

А във Европа пращаме доклад,
Че сме привикнали на бой и глад.

2298.

Красивите безценни стари ленти! –
Една процесия от мъртавци...
Артисти? – Мъртви. Мъртви продуценти.
Смъртта не жали видните творци.

След тях остават образи – консерви
На радост, щастие и красота,
На страсти и на изтощени нерви,
Които подслонила е смъртта.

Животът им не слиза от екрана,
Макар и двуизмерен той цъфти,
За зрителите те са без промяна,
Те пак раздават обич и мечти.

Те пренебрегват вечност, смърт и мрак.
Не е ли то безсмъртие все пак?

2299.

Сред небосклона тъмен на надеждата
Съдбата пали мамещи звезди,
За вярващите хора ги подрежда тя
С цел вярата чрез тях да победи.

Човек до някоя от тях достигне ли,
Тя се старае да я угаси
И всички към небето взор повдигнали
От чакане напразно да спаси.

Но те са устремени към съзвездия
Подобно на мушиците към свещ
И от съдбата някой ден възмездие
Ще искат за напразния копнеж.

Тогава за звезди и за планети
Ще почне залезът на боговете.

2300.

Спортист – милионер и учен – просяк!
Това не е ли страшният позор
На общество, което има досег
Единствено с духовния терор?

Трудът на учения и спортиста
Чертае полюсите в този свят –
Единият твори със обич чиста,
Но другият е славен и богат.

Изгубено е чувството за мярка
И за това ще плаща някой ден
Човечеството с глупостта си ярка,
Принесло в жертва Разума свещен.

Със милиарди плащат милионите,
За да крещат без ум по стадионите.

2301.

Да бием враговети ни безчестни
Ни учат със стоманена ръка
Подобно на героите известни...
Но във действителност не е така.

Приканват да сме преданни на Вожда
И неговия несломим ЦеКа,
Към светло бъдеще ни той предвожда...
Но във действителност не е така.

Във силата на сърпа и на чука
Кълнем се със червената значка,
Че те ще ни осигурят сполука...
Но във действителност не е така.

А как е точно всеки сам си знае,
Но много е опасно да признае.

2302.

Професорският характерен лик...
Той постепенно в мит се трансформира
Откакто всеки свършен политик
В професорството мирен кът намира.

Не мъдростта, а хитростта цени,
Себеподобни бързо той създава
И колко безобразни съсипни
В науката да причини успява!

Привикнал е навред да бъде шеф
Забележително нахален и безплоден
И гълта в ненаситната си зев
Каквото падне от труда народен.

Кога ли срещу тази напаст нова
Ще се открие противоотрова?

2303.

Глупците се преструват на умници
И във това не виждам нищо странно,
Но на глупците в гъстите редици
Защо умници влизат непрестанно?

В опасност е, ум който притежава
И тя изглежда с времето нараства,
Защото глупост в днешната държава
Над нас успешно повсеместно властва.

Умниците живеят нелегално,
От страх за тъпанари се представят
Със всички в обществото ненормално
И всички заедно във хор го славят.

Но щом случайно някой е разкрит
Ще бъде без съмнение убит.

2304.

Във този свят докрай несъвършен
За съвършени хора няма стряха –
За да не гаснат във позорен плен
Навреме да загинат те успеха.

Във тъмното излъчват светлина,
По блясъка тиранът ги открива,
В това той вижда тяхната вина
И от смъртта им страстно се опива.

Какъв ли вятър ги довя у нас?
Дали да будят с пример съвестта ни?
До нея не достига ничий глас
И глухоняма тя ще си остане.

А те, деца на Добродетелта,
Ще чакат ред пред райските врата.

2305.

Животът сигурно се би учудил
Ако способен е да разсъждава,
Какъв стремеж в Човека е събудил
От памти века да го изучава.

Изследва всички негови прояви
В кръвта, във мозъците и сърцата,
Закон създаде за народно здраве,
А също министерство на войната.

Узна за същността на всички гени
И всеки ген каква угроза носи,
Но за беда съвсем неизяснен е
Най-важният сред важните въпроси:

Защо животът на света се ражда,
А после себе си самоизяжда?

2306.

*На 18 юли 1969 г. Едуард Кенеди катастрофира
и изоставя на местопроизшествието Mary Jo
Korshne. Осъждат го на два месеца условно. По
случая са публикувани 15 книги.*

Със помощта на някой адвокат
Не чакай правдата да те открие,
Търси си щастие на Онзи свят
Ако сенатор виден те убие!

Убиецът ти е недостижим,
Ще му направят само забележка,
Той като кадър е незаменим,
Не ще го жертват зарад дребна грешка.

Коя си ти? Един консуматив
С родители от някъде далече,
Забравени посред безброя сив,
А чрез смъртта ти са известни вече!

Почивай мълчаливо под пръстта
И вярвай, вярвай в справедливостта!

2307.

Бандити със различни занаяти
Обслужват обществото нощ и ден,
Сред тях са конекрадци, адвокати,
Банкери и по някой бизнесмен.

От всичките до днес най-безопасен
Всеобщо предпочитан занаят,
А също по наследственост най-ясен,
Е да си се родил аристократ.

Делата ти остават неподсъдни,
Щом щедро си дарен със синя кръв,
Мечтата ти за кражби ще се сбъдне,
Защото ти сред първите си пръв.

А прокурорът с честните съдии
На приеми за здравето ти пие.

2308.

Беседите за висша красота...
Обичам страстно тяхното начало
С духовната им свята чистота,
Сърцето за която е копняло.

Чрез трепета на своята душа
Аз сливам се със моите другари,
Със благо слово да ги утеша
Преди словата зло да изпревари.

Но по-нататък нещо не върви
И приказката става все по-земна,
Каквото и човек да промълви,
Докосва се до темата коремна...

Поради някакви причини скрити
Накрая се завършва със парите.

2309.

Човечеството доста изостава
От себе си във своя бърз прогрес,
Но фактът е обречен на забрава
И не привлича ничий интерес.

Към Космоса очите се отварят,
Пари натам като река текат,
А на земята хората изгарят
Сред робска бедност и от нея мрат.

И пропастите стават по-дълбоки,
Човещината губи се сред тях,
А вярната сред многото пътеки
Изчезва под грамадите от грях.

Достига се до точката където
Не разумът помага, а сърцето.

2310.

Властта обича мирните протести,
Защото те са нейната реклама,
Защото (кога редки, кога чести)
Подменят свободата със измама.

За нея вик “Оставка!” е милувка,
Отдушник за ламтежа на тълпата,
Момент в демократичната преструвка,
Че води към добруване страната.

Дейците си тя прави глухонеми
Към тъй наречения “глас народен”,
Глаголят все из бъдещото време –
То цвят е във живота им безплоден.

Но щом с добро не щат да разберат,
На злия трън приляга злият прът.

2311.

Народът неосведомен да бъде
Е на властта сред важните задачи
И в този смисъл може да се съди
Чрез неговите медийни палачи.

Когато Истината се разрежда
С лъжи без край, а също без начало,
Тя губи даже малката надежда
Да върне своето слънце неизгряло.

“Народът неподготвен е за нея!”
Това повтарят властите безспирно,
Сред тайни се налага да живее
И да мълчи, за да добрува мирно.

Настъпи ли поредното разкритие,
Уви, то води до кръвопролитие.

2312.

*Художник, който може да нарисува
портрет и на Наполеон, и на Уелингтън,
трябва да бъде обесен.*

(Хайнрих Хайне)

Да, трябва да го бесят, драги Хайне,
Но той се радва на добра закрила
От хора мощни и долародайни,
Отгдето черпи чудната си сила.

Такива като него има много,
Най-вече в нашето размирно време –
Осъждаха капитализма строго
В романи, в речи, в драми и поеми,

Но комунизмът щом без бой се свлече,
Днес същите от него негодуват,
Партийните билети хвърлят вече,
На майка Партията-майка псуват...

А съдейки по отклика обществен,
Светът приема факта за естествен.

2313.

*“Синът с много баща си е надминал ако с кървав трофей
се връща, за да зарадва майка си!”*

(Омир, “Илиада”, гл.VI, стих 480-2)

Кръвта поток бе при Агамемнон,
При Цезар тя като река потече,
В море превърна я Наполеон,
А океан във Двайсти век е вече.

Ще спре ли да кърви Човечността
Сред мамещите атомни скрижали?
Ще стигне ли запасът от кръвта
За нуждите на всички генерали?

Лишени са изглежда те от шанс
Да бъдат сто на сто задоволени
Поради срив във кръвния баланс
За многобройните военни сцени.

За пръв път кръв ще трябва да се внася
От някаква извънглобална раса.

2314.

Със леви и със десни богаташи
Прославиха се партиите наши,

Страната ни ограбват те на смени,
По план на господарите червени.

Палача и среднощните арести
Телецът златен бързо ги замести

И терористите, доскоро всепризнати,
Са днеска пребогати демократи

Пред взора на народа равнодушен,
На всяка власт подръжник най-послушен,

Привикнал да очаква от живота
Пребоядисването на хомота.

Такъв народ е блян за занаята
На всичките тирани по Земята.

2315.

Комунистическите мемоари,
Написани изцяло с чужда кръв,
Са чукът, който трябва да удари
Светата Истина с престъпна стръв.

“Безброят на избитите невинни?” –
“Измислици и долна клевета!
През време на червените години
Законността възкръсна на света!”

Палачите на ангели се правят
Във книгите за адски времена
И пъклените си дела прославят
Вместо да плащат своята вина.

А истините престояват скрити
На мнозинството мъдро пред очите.

2316.

Без Зло Доброто кой ще го съзре?
Изчезнало би то в небитието,
Безименно където ще умре,
За да отиде право на небето.

Едното е на другото близък,
Възникнали в едно и също време,
Но са белязани с различен знак,
Макар заченати със общо семе.

Живее Злото като страшен вожд
И със живота ни се разпорежда,
А неговата безпощадна мощ
Превръща в ужас нашата надежда.

Доброто постепенно то обучи
Да бъде негово послушно куче.

2317.

Страданието с името живот
Защо така безумно ни привлича,
Щом заедно със целия народ
Съдбата на робия ни обрича?

Хомотите ни сменят се подред
И мъката завинаги остава,
А онзи в Министерския Съвет
Ни граби, унижава и продава.

Надежда без пощада всеки ден
Ни кара да очакваме владетел
От алчност ненапълно заслепен
И нелишен от всяка добродетел.

Поява на подобна личност златна
Не е за жалост твърде вероятна.

2318.

По ред е всяка подлост предпоследна
На подлостите в злия кръговрат,
А нашата родина ненагледна
Ги пази като висша благодат.

На подлеците дават се награди,
Заслугите им вредом се ценят,
Паланки, градове, села, площади,
С лика им бързат да се украсят.

И броят им безмилостно нараства,
Създават партии и парламент,
Духът им над народеца ни властва
И побеждава всеки конкурент.

Да, подлостта навеки ще я има,
Щом е за хората необходима.

2319.

*...In there stepped a stately raven
of the saintly days of yore;*

E.A. Poe ("The Raven")

Стоотици преводачи има "Гарвана"
Обаче авторът му е един,
Със слава от възторзи претоварвана –
На музите възлюбеният син.

Превърна мъката си в чуждо щастие
С магията на звънка красота,
Където неговото пълновластие
До днес е неоспорвано в света.

А приказните словосъчетания,
За някого безмислени наглед,
Пораждат възхитителни желания
Да се превърне всеки във поет.

Така макар съвсем за кратък срок
Читателят се чувства полубог.

2320.

Въстанията – жертвоприношение
На хора от села и градове,
Поели вкупом път към заколение,
Водачът щом за смърт ги призове.

Сами ги кара да си палят къщите
Във името на призрачни блага,
За да останат робствата им същите
След упоението на мига.

А груповото наименование
Прикрива многохилядни съдби...
Умрелите не търсят основание
За подвига им някой да тръби!

Но в календарите е наредено
За тях квадратчето да е червено.

2321.

*Русия има доста големи композитори
от Достоевски до Чайковски...*

(В. Рашидов, Министър на културата)

Добре организирана простация
Изгрява като слънце всеки ден
И като слънчеви лъчи разпращана
Достига всеки кът благословен.

Щастливците изпадат в упоение
От нейния възторжен ален цвят
И поколение след поколение
Увличат и останалия свят.

Простацията ражда оптимистите
Заети със културния живот,
Във всяка работа са напористи те,
Цъфтят, макар и да не дават плод.

Навред простакът врежда се добре.
Не може даже Господ да го спре.

2322.

Плътта създава образи без плът
На обич, завист, блянове, омраза,
Във паметта те всички се тълпят –
Невидими цветя в незрима ваза.

Живеят без пространство всеки час
Изпълнени със призрачна реалност
И всекиго държат под своя власт
От всяка раса и националност.

От тази власт да се освободим
Не чакаме, не искаме, не можем...
Чрез честни избори да ги сменим? –
Тях няма на кого да ги възложим.

Но със смъртта умират всички страсти,
А заедно със тях и всички власти.

2323.

У нас пет мъжки ковънлъшки въшки
Се съюзиха във партиен блок,
Платиха им държавните издръжки
И им откриха срочен банков влог.

А въшките са многобройно племе,
Те всички са със правото на глас
И нищо чудно, че след кратко време
Въшкари се оказаха на власт.

Забравят, че били са нявга слаби,
Опропастяват бедните без жал,
Защото устремът им да се граби
Е техен предпочитан идеал.

По правило в грабителското дело
Все въшки появяват се начело.

2324.

Мирът е подготовка на войната,
Войната – подготовка на мира...
Аз тази безизходица позната
Опитвам без успех да разбера.

О, как без изключение се спазва?!
Към избавление не виждам път,
Модерно е за мир да се приказва,
Но тайно към войната се стремят.

Защо? Каква е тази страшна орис
И нейната до смърт жестока цел –
Да мрат народите за чужда корист
Без разум, без морал и без предел?

Въпросът стар е като Вечността
И вечно ще измъчва мисълта.

2325.

Един несполучлив експеримент
Е днешната нарастваща Вселена –
Аз мисля, че в неподходящ момент
От Нищото всесилно е родена.

Коя ли нова ще я замени
След идващите милиард години?
Ще има ли убийства и войни
Или съдбата зла ще ги отмине?

Ще има ли човешки същества
Или ще има само мекотели
С голям търбух и мъничка глава,
Които да останат са успели?

И както се твърди обикновено,
Изданието ще е подобрено.

2326.

Бюрото е магията, приета
На чудесата в дългата редица,
Приседнеш ли зад него в кабинета
Превръщаш се от нула в единица.

Ръката ти ръка е на Закона,
А правдата в партийните одежди
Раздаваш сякаш цар си със корона
И господар на празните надежди.

Бюрото произвежда тази сила,
Която води и възвеличава,
Дарява те със сигурна закрила
В прослава на народ и на държава.

Но то добива смъртоносен вид
Ако е със представката “полит”.

2327.

*“He thinks like a Tory, and talks like a
Radical, and that’s so important nowadays.”*

(O. Wilde, “Lady Windermere’s Fan”)

Едно съзвездие от демократи
Краси обществения кръгозор,
Които комунизмът ни изпрати
За спомен от червения терор.

Бащите им, изпечени палачи,
Избиваха народа си без жал,
За да изпълнят мръсните задачи,
Които Вождът бе им завещал.

Сега са прогресивни богаташи
И славен политически елит,
Престъпното им семе не ги плаши,
Народът свикнал е да бъде бит.

А може би, когато разбере,
Ще се почувства още по-добре.

2328.

Как бързо врагове се съюзават
Във името на общия грабеж!
Ти гледаш как безскрупулно го правят
И им се възхищаваш без да щеш.

Идеите немеят пред парите
И техния престъпен произход,
С печат “За после” те остават скрити
Във чест на укротения народ.

Най-странно е, че в бедната държава
Подобно на голям брашмян човал
Изгупването дълго продължава
И никой края му не е видял.

Пред този мародерски феномен
Дори и Дяволът е удивен.

2329.

Растат потребностите от предатели
В обхванатия от напредък свят
И властите до Дявола са пратили
Иск за наряд от неговия склад.

А в преизподнята с това са свикнали,
Приготвили са си голям запас,
На иска със разбиране откликнали,
Изпълнили поръчката завчас.

Предателите щедро са разпръснати
Върху прекрасната земя навред,
Предателствата им са непрекъснати
За сметка на секретния бюджет.

Но в документите са назовавани
Със код “Оперативно разузнаване”.

2330.

Мне на плечи кидается век-волкодав...

(Осип Мандельщамм)

От свят на роби и на господари
Превърнахме се във свободен свят,
За Свободата свята час удари
И всеки се почувства демократ.

Във новото демократично братство
Свободно е прокарана черта,
Отсам са гражданите със богатство,
Оттатък – царството на бедността.

Една любов ги свързва помежду им
Без задни мисли, корист, грях и страх,
И всички радваме се като чуем,
Че вечен мир ще има между тях.

Твърдят го хора от особен сорт
Със кабинети като тенис-корт.

2331.

Обичам да мечтая с умиление
Как в бъдещето Злото ще отмре,
Убийствата ще бъдат изключение...
Освен щом става дума за царе.

Ще процъфтява в траен мир Родината
И в нея всекиму ще е добре,
Без работа ще бъде гилотината...
Освен щом става дума за царе.

Глави не ще се носят върху копия
И няма жив човек да се дере,
А всичко ще е както във “Утопия”...
Освен щом става дума за царе.

Такъв за мен е образът на рая...
За него продължавам да мечтая.

2332.

Предълго време плоска бе Земята
За всеки папа, крал и политик,
Но със промяната на времената
Се сподоби със кълбовиден лик.

Кълбото бе подмокрено отдолу
С огромен неизследван океан,
За който бе намекнал Марко Поло,
А всъщност бе открит от Магелан.

Водата можеше да се разплиска
В безкрайния космичен небосклон
Ако не бе премахнал Нютон риска
Чрез гравитационния закон.

Готова е и атомната сила,
Която да му зареди фитила.

2333.

*Бойците прииждат след него. Тъй тичат овце
след овена.*

(Омир, "Илиада", Гл. XIII, стих 493)

Когато нямаш собствен жизнен път
Ти искаш някой друг да ръководиш
И затова в мнозина хора спят
Водачи, но водчи във зародиш.

Чрез тях въоръжените стада
Се сблъскват в бой от хиляди години,
За да оставят кървава следа,
Която никой век не ще подмине.

Тук-там се открояват имена
Сред масата покрита със забрава,
Спечелили богатство от война,
Останалото – анонимна слава.

И все пак има непреходна мода
За всяка битка да се пише ода.

2334.

Във парк наименуван “Цар Борис”
Извършват ритуално погребение
На всеки паднал в бой антифашист
При нявгашното царско управление.

Те спят под монархическо крило
Ведно с мечтите за народовластие
С премяна от бетонно облекло
В очкването на задгробно щастие.

Борис им бе бащица цар-гробар
И днес ги милостиво приютява
След смъртните присъди – сетен дар
От името на царската държава.

Умрелите да славим е прекрасно.
Но само в случай, че е безопасно.

2335.

Нородът щом веднъж е завладян,
Започва се поредното избиване
На всеки, който е заподозрян
Във недостатъчно кръстопревиване.

Не се пропуска нито ден, ни нощ,
Лоялни граждани приготвят списъци,
За да се турят хората под нож
Сред ужаси и сред предсмъртни писъци.

Но за убийствата е нужен цял отбор
От зли и безпощадни изпълнители,
Командвани от кървав режисьор –
На робството единствени крепители.

А знае се: за този вид задачи
Не липсват нивга кандидат-палачи.

2336.

Наивниците – неизчезващ вид
В общочовешкото разнообразие,
Отскоро е в Австралия открит,
Отдавна в САЩ, в Европа и във Азия.

Доверие таят във своята гръд
Към подлещите и към магистратите,
А вярата им в неподкупен съд
Днес удивлява даже адвокатите.

Те са основата на всяка власт
При явна или скрита демокрация
И пълният им с оптимизъм глас
Ехти сред преуспяващата нация.

А тяхното стабилно мнозинство
Е благинка за всяко общество.

2337.

Да пея за росата и цветята
Аз ще отложя с още някой век,
На дневен ред сега е нищетата,
В която гине гордият човек.

Земята от ненавист е обвзета,
А щастието ни е странен плод,
Пренесен тук от някоя комета,
Но не намерил почва за живот.

На Разума изгарящата сила
Е впрегната в убийствени игри,
Тя много хора е унищожила
И още повече ще умори.

А който може, нека да възпява
Мухите по зелената моравя!

2338.

Реших да сътворя пиеса-драма,
В която жарки страсти да горят
Така, че двеста режисьори няма
Да могат много да я развалят.

Харесаха я всички общо взето,
Но без праволинейния състав,
А и заглавието беше снето,
За да получа цензорски параф.

Във връзка със партийните повели
И съдържанието се смени,
Защото как ще стигнем своите цели,
Щом уклонът не се изкорени?!

По този механизъм не от вчера
Се готви театрална премиера.

2339.

Пристигахме от неизвестността,
Но накъде отиваме, за бога?
Земята – все по-малка става тя,
Все по-голяма нашата тревога.

Изгаряха ни преди векове,
А днес сами се палим като свещи,
Но на предсмъртните ни гласове
Откликват безразличия горещи.

Кое ни кара смърт да изберем
Върху от нас издигнатата клада? –
Щом вече сме решили, че ще мрем,
Така от тук се готвим за към ада.

А там за всеки, казват, се намира
Затоплена обществена квартира.

2340.

Праведните властват във Отвъдното,
Радват се на волност и простор
Заедно с очакването сбъднато
За живот без грях и без позор.

Но сред нас са с плоско измерение
В рамките на някой книжен лист,
За да предизвикват умиление
У читателя идеалист.

Хвалят ги платени проповедници,
Скъпи техни братя во Христе,
Но макар че техни са наследници
В себе си сами не вярват те.

Братство, Равенство и Свобода
На опашка чакат си реда.

2341.

Прекрасна бе далечната планета,
Цивилизована от край до край,
Обвзета от култура и просвета,
Приличаше на рай. И беше рай.

Но бе безлюдна. По каква причина
Навсякъде тук властваше смъртта? –
Разбра се, че оръжие-машина,
Убивало чрез лъч на мисълта.

Достатъчна била една представа,
Че даден враг ще трябва да умре
И мисълта се в миг осъществява
Без никой друг това да разбере.

Те всички са живели като братя
И точно тъй създали резултата.

2342.

Короната – знак недушевен,
Одушевява празната глава
Дори на най-големия кретен
С възвишени идеи и слова.

Той с радост да се лъже е готов,
Че е с “Величество” дарен от Бог,
Презира всенародната любов,
Но я търпи на трона си висок.

Народът беден също го търпи,
От някаква магия обладан,
И чака в брак да се съвокупи,
За да пребъде царствената сган.

Аз също славя някои крале,
Но ако мрат на бойното поле.

2343.

Историята щедро рекламира
Престъпници от всички векове,
Но с “масови убийци” не намира
Почтенна смелост да ги назове.

С “добър военачалник” тя прославя
Сираци много, който е създал
И в кръв удавил не една държава,
Скрит зад лъжа със маска “идеал”.

Такива като него имат сили
На смърт да водят с мамещи слова,
Да, обществото те са променили
Безспорно, но прогрес ли е това?!

Историята наша за нещастие
Съвсем лишена е от безпристрастие.

2344.

*От централата на МВР през 1947 година
на улицата е изхвърлена Мара Рачева,
секретарката на Г. М. Димитров и Никола
Петков, с изтръгнати нокти и отрязани гърди.
(в. Монитор, 21.09.2013)*

Подрбностите на жестокостта
Ни поразяват с тяхната доказаност
В предверието мрачно на смъртта
И с обещаната им ненаказаност.

Със “Кавалер на златната звезда”
Проправят път към бързо повишение
И почит носят те, а не вреда
Според комунистическото мнение.

Агенти хващат нужния човек,
А във ДС откриват чрез разследване,
Че за човека най-добрият лек
Е непринуденото събеседване.

Но после удивена е планетата,
Че с него са нахранили прасетата.

2345.

*Разликата между бомбардировката над
мирното население и тероризма е в
надморската височина.*

(Лично мнение)

Избиването на невинни хора
Е дълг на всеки бомбардировач
И на човечеството ни пред взора
Той върши дейността си на палач.

В кабината на самолет-убиец
Е залепена снимка на дете,
Обичано от този кръвопиец...
На снимката то приказка чете.

А чуждото дете не подозира,
Че скоро се налага да умре
И заедно със други то умира,
Прегърнато от огнено море.

В отчета за телцето му изстинало
Ще пишат не “убито”, а “загинало”.

2346.

*Според завещанието на Нобел наградата
с неговото име се присъжда на живи хора.*

За Нобеловите награди има ли
Човек да не е чувал в този свят?
Тях искали са ги и са ги взимали
Творци, но не и след като умрат.

Толстой и Чехов са сред недостойните,
А сред достойните Сюли Прюдом,
За да допълни вече многобройните
Пълнежи в святия на Нобел дом.

Провали са възможни и естествени –
Не е тъй лесно да се прецени...
Мнозина тук прибързано са чествани,
Но няма кой честта да отмени.

Аз имам план. Медал с пари и слава
Предимно на умрели да се дава.

2347.

Отвсякъде прииждат данни нови, че
С риск от изчезване е всяко племе –
Изчезналите видове са повече
От съществуващите в днешно време!

При все това обаче не преставаме
Един друг да се трепем непрестанно
И като че ли пет пари не даваме,
Че можем да изчезнем рано-рано.

Безстрастно наблюдават насекомите
Сраженията ни кръвопролитни,
Уверени, че заедно със ромите
Те ще господстват над полята китни.

А ООН –авторитет признат,
Отново ще раздуе своя щат.

2348.

*Самоубили се поети: Жерар дьо Нервал,
Есенин, Цветаева, Маяковски, Яворов...*

Самоубийството е при поетите
Понявга част от творческия път,
Да го сънуват често са проклети те
Преди докрай да го осъществят.

Животът им е пълен със страдания
И залеза подготвя им Смъртта,
Но те приемат го без колебания
Когато кобен знак даде им Тя.

Какво от туй, че те владеят славата,
Щом някой черни личната им чест?!
Преди да чезнат в мрака на забравата
“Към Онзи свят!” е техният протест.

За разлика от шефове на вестници
Поетите живеят без заместници.

2349.

За мъдреца мъдростта е тази,
От която черпи цял живот,
Глупостта останалите пази
Майчински под своя камен свод.

Мостът между тях е доста тесен
И широк не е необходим –
Достъпът до мъдростта е лесен,
Но към нея рядко се стремим.

Странно свързани и разделени
Двете групи търсят път честит,
От науката разпоредени
Да са в общ биологичен вид.

Засега не може да се съди
Общността доколко ще пребъде.

2350.

На Анни и Рени.

Голямата любов е без надежда,
Че някога ще намалее тя,
А Провидението ѝ отрежда
Да бъде родственица на Смъртта.

Освен мощта на своята възбуда
Тя няма други трайни сетива,
Препуска през живота като луда
И луда я наричат затова.

Тя следствие е, но е и причина
На Красота във саможертвен скок,
Извечно цяла, нивга половина,
Сама на себе си и храм и бог.

Във този свят на злост непримирима
Най-странното е все пак, че я има.

2351.

Народното търпение е свято
И се измерва с много векове,
За ценна добродетел е признато
Във съчетание със други две.

А те са трудолюбие и вяра
В несъществуващия светъл ден,
Когато на робията товара
Ще бъде в щастие преобразен.

Ще дойде някой вносен Крало Марко,
Ще счупи ненавистния синджир
И слънцето на Свободата ярко
Ще обещае щедро хляб и мир.

Народът щом докаже, че търпи,
Сам Бог навярно ще го подкрепи.

2352.

Тъй както всичко друго в края роден,
И политиците ни са за продан,

А сред богатите е много шик
Да притежават собствен политик.

Те насърчават неговите крачки
По пътя към властта с дебели пачки,

Щом видят, че това е ценен влог
С високи лихви в много кратък срок,

Възлизаци на доста милиони
Без страх от божите и земните закони,

Защото този нерушим съюз
Не носи нивга минус – само плюс,

И участ сладка като пчелен мед
Подготвя в Министерския съвет.

2353.

“За мен твърдят, че съм българският Балзак.”
(Прочетено във вестниците)

Прибързаният усет за величие
Е знак за всеки гений самозван,
Че в бягството от сивото безличие
Е паднал в собствения си капан.

Но този знак остава без внимание,
Защото се затваря в малък свят,
Там авторът се радва на признание
И със хвалебствия е пребогат.

Приятели потупват го по рамото
Със думите “Нов Шекспир се роди!
Към бъдещето ти ще носиш знамето
На Славата по ярките следи!”

Това било би хубава комедия
Ако не се превръщаше в трагедия.

2354.

Човекът – най-голямото богатство,
Човекът – император, бог и роб,
Човекът – символ на духовно братство,
Се готви да посреща нов потоп.

Помощниците са неизброими,
Чингиз Хан, Хитлер, Сталин, Тамерлан,
И други неизречени по име
Подизпълнители на този план.

Човек не знае правото чие е
В живота преизпълнен със лъжи,
Над Злото няма как да надделее,

Но ще му се поне да издържи
Пред ужаса на собствената стръв...
А вторият потоп ще е от кръв.

2355.

*Народен съд: През нощта на 1 февруари
1945г. разстреляни и хвърлени в общ гроб са
148 български държавни дейци. На масовата
екзекуция присъства Цола Драгойчева.*

Със заповед от чуждата държава
Съдиите са всячески подкрепяни
Присъдата в съдебната разправа
Да бъде “мѐра въ1сшая по стѐпени.”

Мъгли от тъмното небе се стелят
За мъчениците на смърт осъдени,
Пред общ незнаен гроб ще ги разстрелят,
А близките им са далеч пропъдени.

Палачите сега се надпреварват
Кой първи да е по кръвопроливане
И вярват сляпо, безразсъдно вярват,
Че се прославят чрез това избиване.

Над всички там на Злото от престола
Допълва ада образът на Цола.

2356.

Непреките убийци са известни
Със своя благороден външен лик,
На дребно те понякога са честни,
Готови да услужват всеки миг.

Те не работят с брадва, а със думи,
Изричани със добродушен глас,
Които се превръщат във куршуми
За чест на изпълнителната власт.

Убийства на общонародна база? –
За най-великите това е спорт!
Те могат без холера и проказа
Живота да превърнат в *натюр морт*.

За тази дейност нужно е старание,
Но също и голямо дарование.

2357.

Присъдата ни “Първороден грях”
Безсмъртие натрупа през годините
И с нея църквата държи във страх
Ведно със грешниците и невинните.

Така човекът ражда се готов
Да бъде призван към покаяние
В отплата за небесната любов,
Макар и от далечно разстояние.

А в непосредствените бъднини
С какво ще се спасяват безутешните?
Палачите на власт във наши дни

Ни причисляват всичките към грешните
И всеки получава хубав шанс
Да се разкайва за греха в аванс.

2358.

*Иска ти се да жалиш хората, а се налага да ги
биеш с тояга по главата.*

(Ленин)

Тоягата е символ на властта
Откакто съществува обществото,
Тя разяснява Справедливостта
И своята представа за Доброто.

Столетия не могат да я спрат,
Тя шества повсеместно постоянно,
Народите уверено мълчат,
Да спорят с нея винаги е рано.

А Ленин, Сталин, Хитлер и Пол-Пот
Я ползваха със смъртоносна сила
Предимно спрямо своя мил народ
И Свободата – също много мила.

Когато своевременно измряха
На този свят тояги завещаха.

2359.

Стенописите във пещерите
Що археолози са изхранили!
Колко служби са за тях разкрити!
Колко хора доктори са станали!

Сътворяването им е тайна
И за умните, и безпросветните,
Даже и науката всезнайна
Не допуска, че е в ... тоалетните.

Тя е там и то от старо време –
Преудобно място за рисуване
И при всички сетнешни системи
На страдание или добруване.

За вида на този стар завет
Доказателствата са навред.

2360.

По Никита Нанков.

Една бегония
От Патагония
С остра пневмония
Е във агония.

С остра пневмония
Във Патагония
Една бегония
Е във агония.

Във Патагония
Е във агония
Една бегония
С остра пневмония.

Каква симфония
От какофония!

2361.

Стена пред парламента за народа
Като огромен паметник стои,
Издига се сега към небосвода,
От нея мрак, не светлина, струи.

Промените дори не я помръдват,
Джуджетата когато се сменят
И обещанията не се сбъдват,
Макар повтаряни за стотен път.

Тук Свободата среща своя заник,
Грижливо готвен ѝ от Подлостта,
Защото всеки вкаран свой избранник
Със себе си навек кръщава тя.

Те хвалят се в държавата ни родна,
Че радват се на обич всенародна.

2362.

Виждам на площада Тянан мън
Танкове, че готвят вечен сън

За прииждащите млади хора
Предпочели гибел пред позора.

Омагьосващата Свобода
Ги повежда в кървава следа

Към безсмъртие и вечна слава,
За които смърт се заслужава.

Всички те са с майки и бащи,
Всички са с надежди и мечти,

И се хвърлят във зловеща сянка,
За да спрат веригите на танка.

Правдата дали ще разбере,
Танкове че няма как да спре?

2363.

Роднинството – опора на властта? –
Съвременна е, но и стара сила...
О, колко скъпо струва на света
И колко хора е опропастила!

Без изключение е всеки строй
По външност и по вътрешност роднински –
За Ким Ир Сен и Буш такъв е той,
За Живков и за братята кубински.

Позорът на наследствения трон
Се скрива зад короната от злато,
И се укрепва с нужния закон
Чрез помощта на дворецовото блато.

Но продължават партиите местни
Да се делят на леви и на десни.

2364.

Умирам неуморно цял живот
Под мъдрите напътствия на Вожда,
Зажегил ни в червения хомот
И за отплата цял народ опложда.

Невзрачни са съвременните дни,
Но бъднината ни ще е сияйна
И радост мъките ни ще смени...
Как? Засега това остава тайна.

Въпросът вярваме ли или не
Във нашата страна не съществува,
С капаци всички сме като коне
И всеки вярва или се преструва.

При изборите – пълна свобода:
За вожда сто и два процента “Да”.

2365.

С излишъци от минало величие
Покриваме нещастията днес
И с липсата на смелост във наличие
Спасяваме износената чест.

Но робствата ни са неизтриваеми
И номерирани от край до край,
А на Историята всички заеми
Изплащаме с лъжи за ален рай.

Тук партията на гробокопачите
Обедини духовния боклук
На бъдещето да реши задачите,
Защото според Вожда няма друг.

От грижите ѝ нежни възхитен
Народът вече е преполовен.

2366.

Отдавна се говори за единството
Като за неминуема съдба,
Която с обич ще смени безчинството
По географските полукълба.

Но мяркат ми се също и говедата
И колко много са сплотени те,
А вместо да се поздравят с победата
Един касапин ще ги помете.

Единството чрез кротко примирение
Се проповядва от добрия поп,
Но често вместо към освобождение

То може да те прати в масов гроб,
На който имаш право безусловно
И нещо повече – безпрекословно.

2367.

С машинизирането на войната
Мирът е станал доста по-жесток
И на врага си битият в борбата
Се издължава с паметник висок.

Той дължен е за него да се грижи,
Да го обкичва винаги с цветя,
Там оди със възторг да каканижи
На победителя за смелостта.

Дечицата врага зоват спасител
Тъй както пише в техния буквар,
Той на мира е верният пазител,
А свободата им – от него дар.

Накрая следват призивите шумни
За честване на Сюлейман безумни.

2368.

Идеи светли имат комунистите
Но колко кървави им са делата!
А уж започват със подбуди чисти те
Във чест на Правдата и Свободата!

Убийствата са тяхно всекидневие
За благо на трудовите маси,
Светът под прицел на червени цеви е
И търпеливо чака гибелта си.

Със сигурност това несъответствие
Е свързано с човешката природа,
От зверското начало то е следствие
Където властва личната изгода.

О, не търсете тука изненадата!
Това го пише още в “Илиадата”.

2369.

*Капитанът от SS Ерих Прибке, виновен
за убийството на 235 италиански граждани,
доживява до 100 години.*

(Световна новина)

Свидетел на престъпно дълголетие
Е нашето сегашно общество,
От някакви зли духове проклето е,
Лишено е от мощ и мъжество.

До старост стигат едрите престъпници,
Отглеждани грижливо нощ и ден,
А след смъртта си те са райски пътници
И всеки в райски VIP е зачислен.

Есесовец, виновен за разстрелите,
Извършени над мирния народ,
Се радва покрай гроба на умрелите
На тих и на невъзмутим живот.

Той има и безсрамието даже,
Че съвестта му чиста е да каже.

2370.

Според каноните на Ватикана
Човеците са до един греховни
И от отровната греховна пяна
Се чистят чрез молитвите редовни.

Човек потиснат от греховността си
Търпи властта къде-къде по-лесно,
Готов е той да пълни папски каси
За входна виза в царството небесно.

Бе нужно доста време на царете,
За да съзрат въпросното удобство,
Но след необходимите разчети
Те вече ползват го за всяко робство.

Системата е давност придобила
И още дълго време ще е в сила.

2371.

*Управляващите коалиции у
нас обикновено са тройни.*

Щом двойното ни робство стане тройно,
А Свободата стане привидение,
Не се отчайваме, а най-спокойно
От оптимизма чакаме спасение.

Съвсем опустошена е страната
Като след пагубно земетресение,
Но ние не проклинаме съдбата –
От оптимизма чакаме спасение.

Децата ни напускат домовете
И търсят във чужбина избавление,
А ние с вяра скръстили ръцете
От оптимизма чакаме спасение.

Какво от туй, че робство за народа
В страната ни е постоянна мода!

2372.

На гении мнозина подражават
В езика, навиците, външността,
И твърде често при това успяват,
Но само не във гениалността.

Там опитите винаги пропадат
Дори при автори с партиен стаж,
Които на Политбюро зарядът
Осигурява с най-голям тираж.

Продукцията им е многотомна
И може да събира мъдро прах,
Идейността във нея е огромна,
Но вместо почит ражда таен смях.

Защо това явление е тайно,
От всеки умен гражданин е знайно.

2373.

Партийният билет бе като чек
Във сметката на своя притежател
Без оглед кой е нашият човек –
Палач, артист, пожарникар, писател...

Там Партията влагаше пари
Според заслугите на своите вóйни
Във левове и долари дори
Ако за долари са те достойни.

Той бе универсален документ
И диплома по всяка дисциплина:
За съдия, касапин, диригент,
Все за добро на нашата Родина.

Чрез него Тя на някъде забърза
И даже разцъфтя се... Но не върза.

2374.

Смехът на предплатените убийци?
Какъв е? Злобен или ироничен?
Издава ли, че те са кръвопийци
По признак някакъв за тях типичен?

Оказва се, че както много хора
Те имат дом, приятели, роднини
И професионалната умора
Лекуват сред децата си невинни.

Усмивват се красиво и безгрижно
Далеч от тежката житейска драма,
Занятието им е най-престижно,
Сред жертвите им недоволни няма.

И докато поръчки съществуват
От безработица не се страхуват.

2375.

Щом индивидът сблъска се с тълпата
За него изборът не е голям –
Или да ѝ отнеме свободата,
Или с тълпата да се слее сам.

Тълпата рядко се съпротивлява,
Тя чувства нуждата от силен вожд
Тъй както глутницата оглавява
Вълкът, дарен със най-голяма мощ.

Но приликата вълча тука свършва,
Не е доволен вождът от това,
Естественото право той прекъръшва
И иска власт с *наследствени* права.

А после с жертвите на мъчениците
Започва царстването на мъниците.

2376.

У нас задълго нямаше закони,
А само стряскащи постановления,
Но изненаданите милиони
Ги одобрявахме със възхищение.

Привикнали едва със “господине”,
Накараха ни да се “другаруваме”
И в хода на червените години
На съидейници да се преструваме.

Които бяха с нещо несъгласни,
Отиваха в нарочни общежития
И там чрез средства като слънце ясни
Ги тласкаха към правилно развитие.

Но стана чудо. Верните чеда
В сегашно време пак сме “господа”.

2377.

Какъв огромен принос на катрана
Във политическото ни развитие!..
Той придружава не една промяна,
Основа е на не едно събитие!..

В омаскаряване на опонента
Катранът няма други заместители,
Това се чува ясно в парламента
От речите на всички говорители.

Залей с катранени слова човека
И той е в безтегловно положение,
В катранена попада картотека
Без всякаква надежда за спасение.

Напразно търси с Правдата съюз.
Припомнят му, че qui s'excuse s'accuse...

2378.

Вероятността се състои от невидими частици-пробабилони. Те определят в кои проценти да попаднем.

(Фантастично предположение)

Във царството на вероятността
Зависи всичко от пробабилоните –
Невидими частици на властта,
Стояща над човека и законите.

Тя може някъде да ги сгъсти,
За да се случи някакво явление,
Да сбъдне мигом нечии мечти
Или разкрие тежко престъпление.

Дали бедняк си или богаташ
Тя не обръща никакво внимание,
Без оглед в Тунис ли си или в САЩ
Сполита те без всяко колебание.

От нейния невидим остър нож
Не може да избяга никой вожд.

2379.

*След смъртта на Александър
Македонски, Атила, Чингиз хан
и Сталин империите им се разпадат.*

Империите нявга са по мярка
На точно предопределен водач,
Следата му във Времето е ярка –
Следа на строг и талантлив палач.

Владенията здраво са споени
С пролятата от него чужда кръв,
А от правата си освободени
Народите са стегнати в калъф.

Веднага щом диктаторът се гътне
Наследници надават весел вой,
Издигат смело ветрила попътни,
За да смегчат диктаторския строй.

И пренебрегвайки Макиевели
Сами погребват гордите си цели.

2380.

Принцип на партийната оценка:

“Не читал, но осуждаю...”

Критик, издател и читател,
Сплотени във юмрук червен
Са неуморният двигател
От Партията вдъхновен.

Те хулят всеки набелязан
От Нея за партиен враг,
Навреме за да бъде смазан
Преди да е прочел “Гулаг”.

Те също тъй не са я чели,
Но я осъждат от сърце,
Със донос автора проклели
И се подписват с две ръце.

Съюзът им е нерушим
И е от срам неуязвим!

2381.

Не е ли смехотворната надменност
На овластения червен простак
Плод на комплекса му за малоценност,
Прикриван с идеологичен мрак?!

Възможно е комплексът да изчезне,
Изцяло заменен с надменността
И мисълта, че със ръце железни
Ще го крепи завинаги властта.

Той не владее друга специалност
Освен партийния си занаят,
Животът му е пълен с ненормалност,
Но няма диплома на психопат.

Такава той навярно ще получи
Щом спре от Партията си да суче.

2382.

През 1927г. Проф. Бехтерев открил, че Сталин е параноик. После професорът починал от отравяне.

Поставил обективна диагноза
Професорът завидно прозорлив,
Доказвайки въпросната невроза,
Но е забравил да остане жив.

След него са умрели много други
По силата на таен параграф,
Дори и хора с минали заслуги
И всеки уж изглеждал много здрав.

Обикновено качват болестта си
Параноиците на своя трон
Без знание на трудовите маси
И болестта е техният закон.

Прилагат го за собствена прослава,
Но населението намалява.

**Параноията се характеризира с неоснователен
страх и подозрение за заговори.*

2383.

Подреждам първо службите по важност,
А след това по тяхната продажност,

Откривайки с голямо удивление,
Че съществува пълно съвпадение!

За мен, а и за други, днес са скрити
Обаче списъците със цените:

Мълчат по тази точка купувачите,
Усмивват се потайно продавачите,

Но в сделките изцяло доброволни
Участниците всички са доволни.

Тук липсва трудовата стойност дадена,
Тук стойността е сто на сто “принадена”

И във бюджета е определено
Тя да се вписва вечно “на червено”.

2384.

*Важна част в научното планиране
е очакваният икономически ефект.*

Във вестника бе неведнъж поместен
По повод формулата на водата
И той получи титлата “известен”
Сред населението на страната.

В науката се чувстваше отлично,
Прехранваше се с упоритостта си,
И колективно, и поединично,
Опитваше водата да подкваси.

А тя все неподквасена остава
По силата на тайнствени причини,
Но трудностите той превърна в слава,
Защото постоянства със години.

Успее ли, огромната изгода
Ще бъде за доброто на народа.

2385.

На този свят умира всичко живо,
Едни умират късно, други рано,
Живелите сред скръб или щастливо
От ад и рай си тръгват непрестанно.

Талантите го правят много лесно,
Съвременето трудно ги понася,
А от Историята е известно,
Че те са някаква неземна раса.

Тълпата на останалите хора
Ги следва във представителна гама
От Витлеем до Содом и Гомора
И от Атила до Барак Обама.

Но щом измрат и всички президенти
Остават само тайните агенти.

2386.

Чета във встници от бъдещ век,
Че се било родило кралско бебе!..
С появата си малкият човек
Успял е новините да обсеби.

Оказва се, че той е негър същ,
Като смола е кожата му черна,
Роден от бял владетел всемогъщ
И от кралицата му благоверна.

По право той е принц със синя кръв
И дълг е на способни генетици
Да обяснят дали като такъв
Ще е приет сред кралските редици.

Съмнението бавно се усилва,
А негърът-прислужник се подхилва.

2387.

Мрат поколение след поколение
И всяко бърза своя дял да вземе
Накрая чрез прилично погребение...
Обаче не достигат реквиеми.

Смъртта е твърде лесна за постигане,
Но отпразнуването ѝ е трудно,
Особено щом нейното пристигане
Като събитие е многолюдно.

Едни и същи траурни мелодии
Отдавна озвучават вековете,
Тъгата независима от моди е,
Щом хората от нея са обвзети.

Когато във ефира прозвучава,
Тя някой вожд към ада придружава.

2388.

*Често борецът за свобода става
диктатор. Обратното е невъзможно.*

Бе легендарен войн на Свободата,
Събрал възторг по цялата Земя.
Победата му беше всепризната
И той водач да стане съумя.

Убийства се оказаха потребни
За укрепяването на властта,
Сравнявани с целта те бяха дребни,
А важни за независимостта.

Но странно! Почна да се забавлява
Със тях и да показва интерес
До там, че взе да наблюдава
Разстрели след поредния арест.

Все пак обаче той си дава вид,
Че е един и същи индивид.

2389.

За сталиниста чудо е властта,
Превръща тя във мъдреци простаците,
Узаконява им жестокостта,
А с нея всички са като близнаци те.

Жестокостта със подлост се смени
Властта им щом завърши със крушение
И всеки член червен се осени
С демократични честни убеждения.

Народът, свикнал чинно да мълчи,
Не вярва в истината на промените,
Със страх са пълни тъжните очи,
Кръвта му е изстинала във вените.

Където Сталин минал е с метлата,
Там не възкръсва лесно Свободата.

2390.

За образа на първобитни хора
От разкопаване не се нужда,
Достатъчно е да насоча зора
Към стадиона, за да ги позная.

Стохиялна е може би тълпата,
Която “Гол!” крещи като безумна,
Там царят с просека и депутата
Споделят заедно страстта си шумна.

Лицата с животинските гримаси
Са в тези мигове незабравими,
А джунглата се чувства у дома си,
Защото те крещят от нейно име.

И чувстваш как човечеството цяло
Така се връща в своето начало.

2391.

“Изчезнал е безследно след преврата...”
Аз не приех смъртта си като драма –
Да паднеш в името на Свободата,
Та има ли заслуга по-голяма?!

Уви! Това за жалост бе начало
На мъки страшни и неизброими,
Родът ми целият – голямо, мало,
Бе заклеймен заради мойто име.

Сега ги гледам тъжно от небето
Изселени, тормозени и бити,
А сянката ми във небитието
Преглъща спомените за сълзите.

Сълзите тук са всички под възбрана,
Едничко разрешено е “Осанна!”

2392.

*Защо напоследък намаляват
природозащитниците?*

(Въпрос)

В пристройката до Божия палат
Отдавна поминуваха светците
И там умуваха сред райски хлад
Над мъдростите в библията скрити.

Но от Земята Папата безспир
Раздаваше все нови ореоли
И той причина стана най-подир
На рая за квартирните неволи.

Във райската градина щат – не щат
Посегнаха на древните дървета,
Светците си за да обезпечат
С места за труд, за отдих и просвета.

Наложи се през Божиите митници
Да им изпратим природозащитници.

2393.

За опита научните методи
Да бъдат възприети от поетите
Се знае, че до никъде не води.
Защо? Ще ви помогна да се сетите.

“Петно от кръв съм” каже ли Поета
Това той прави с твърдо убеждение,
Душата му от скърби е обвзета
И заслужава почит, не съмнение.

А вместо да почитвате петното
Вникнете в творческото съзидание
И щом на рамото му е окото
С това той гали вашето внимание.

Отчаян от природните закони
Поета от творбите си ги гони.

2394.

При вожда нявга нямаше заложници,
Заложниците бяхме всички ние,
Осъдените без вина каторжници
на Партията, Бог да я убие!

Хомотът ни започваше с Кварталния,
Съседът му донася за съседа,
За да строим успешно идеалния
Достоен строй за нашата победа.

Нататък стълбата на диктатурата
През ЦеКа, МеВеРе-то и ДеСе-то
Достигна Министерство на културата
При нас завръщайки се, след което.

И казано бе на всеослушание,
Че откупът е пълно послушание.

2395.

Как лесно е съдът да се превърне
Във символ на свободния пазар! –
Потребни са съдии некадърни
С безочие – велик природен дар.

За поста си те скъпо са платили
На хората поставени над тях
И затова сега не щадят сили
Дълга си да превърнат в златен прах.

На тържището жизнено в средата
Съдът е остров на стабилността,
Виновните заплащат си цената
И се сдружават със невинността.

Тук кризите се появяват рядко,
А и да има, те са все за кратко.

2396.

Само глупостта носи щастие.

(Софокъл)

Не за парични знаци и за кокал
Открил е тази истина Софокъл,

А път към щастието е посочил
И после във безсмъртието скочил.

Възползват се от нея милиони,
Особено служители с пагони,

От нея светло щастие извличат,
Но сърдят се глупци да ги наричат –

По този начин Истината свята
Остава да живее полвинчата.

Министрите с усърдие омайно
Обичат много глупостта, но тайно.

Във нейна чест ги приютява храмът,
Но казват, че със нея общо нямат.

2397.

Бе време на берлинските стени –
Предупредителни и повсеместни,
Останалото беше съспни,
Прикривани със първомайски песни.

Там срещаха с куршуми Младостта,
Посмяла да потърси Свободата,
За вечна се представяше властта
Обаче друго прецени Съдбата.

Стените? – Бързо срутиха се те
Под тежестта на своята грамада
И сълзите на малкото дете
Покрай застреляната майка млада.

Убийците обаче се прикриха
И името набързо си смениха.

2398.

Прощават често нашите пороци,
Но не и добродетелите ни,
Жестоки са житейските уроци,
А злобата отвсякъде кълни.

Какво безумно име “Добродетел”!
Кой дявол зъл го е изобретил?
Без оглед кой е, той е предусетил,
Че то е бомба с много къс фитил.

Аз не познавам негов притежател
В каквото и да е да е успял –
Веднага ще го нарекат предател,

Ще го разпънат и покрят с кал,
Защото на такъв човек породата
Се смята за излишна във природата.

2399.

Каква феерия
От лицемерия
Излъчва кликата
Във политиката!..

Заменя истини
С лъжи пречистени
За консумация
На цяла нация.

Но идва времето
Да сеем семето
На изпитания
И на въстания.

Тогава думите
Са на куршумите.

2400.

*Да управляваш, означава да крадеш, това
всеки го знае.*

(Албер Камю, "Калигула")

Известно ни е, че властта краде
И че така е от прастаро време,
Тя във замяна мир ще ни даде,
Но Свободата след като отнеме.

Не се задава важният въпрос
Дали е тази сделка справедлива,
А отговорът му е много прост –
от робското тегло се той разкрива.

И левите и десните крадат,
Крадат без капка срам и без насита
И вече малък става им светът,
Та алчността им в Космоса полита.

Но те остават долу на Земята,
За да държат на мушка Свободата.

2401.

Той беше строг партиен секретар
И враг заклет на всеки земен цар,

Но след това от ален миротворец
Превърна се във първи царедворец...

Как бе реализиран този акт
Изглежда непонятно, но е факт.

Умееше добре да се маскира,
А също да се преориентира

И съобразно външната среда
Да казва правилно и “не” и “да”.

Натрупа състояние богато
И го поръси със партийно злато.

Какво от туй, че станал е подлец,
Щом е на ясла в царския дворец!

2402.

Изследвам политическата власт
Със прилежащата номенклатура,
За да открия онзи ден и час,
Когато се превръща в диктатура.

В постигане на тази важна цел
Не мога без услуга на числата,
Защото в стари книги съм прочел,
Че внасят обективност в занаята.

Щом общо полицаите по брой
Са повече от всичките войници
Тогава старият държавен строй
С диктатор сменя своите политици.

Ако това открито е от друг
За авторство не претендирам тук.

2403.

Живеят със души неопетнени
Последователите на Исус,
От Неговия пример заплени
И със Духа Му в нерушим съюз.

Той ги напътства кротко от Небето
Как да обичат своите врагове,
Да страдат мълчаливо, след което
При Него всеки ще се озове.

С победа над Смъртта се Той прослави
И със това тях всички удиви,
Но без да каже точно как го прави
И то е тайна досега, уви!

Затуй живота си те щом прекъснат
Не могат като Него да възкръснат.

2404.

Едни и същи грънци на полицата
Заменят често своите места
Поред в десницата или левицата,
Но не променят с нищо същността.

Те друго никога не са съдържали
Освен осъществена празнина
От сини, жълти и червени кърджали,
Покрили с плесен цялата страна.

Владее ги известната грънчарница
Без знак, но със влияние навред
Със нелегално име ченгесарница,
Стояща над министър и над кмет.

Докато някой някога реши
С тояга яка да ги потроши.

2405.

Вратата на Съдебната палата...
Надежди колко търсят там подслон,
За да умрат, обвити в пипалата
На всякога пристрастния Закон!

Емблема му е древна сляпа дама,
Готова да подържа всяка власт
И за удобство даже е и няма,
Но за пари продумва с таен глас.

А който тази тайна не узнае,
Очаква правда, но не идва тя,
Защото всемогъщата лъжа е
Обсебила у нас законността.

Живот с узаконените лъжи? –
Не всеки може да го издържи.

2406.

Познавах го. Регент, академик,
Велик червен шаман и предводител,
Но до последния си жизнен миг
Той си остана детския учител.

Познавах го. Той бе добър човек
И в доброта животът му премина,
Но беше се родил в особен век,
Прояден от партийна дисциплина.

Щом Партията заповяда “Смърт!”
Той моментално се преобразява,
Духът му става като камък твърд
И всякакви убийства одобрява.

Защото на убийците в редиците
Най-често дума имат фанатиците.

2407.

Парите се превръщат във ритници
От първокласни футболни звезди
По всички многолюдни материци,
А след това пропадат без следи.

От тази непрекъсваща се криза,
Подобна на военен арсенал,
Не иска обществото да излиза,
И пръска милиардите без жал.

Нараства от година на година,
Не предизвиква никакъв протест,
Превръща се в настъпваща лавина
Където разумът загива днес.

На футболиста средно във момента
Се плаща за петнайсет президента.

2408.

Твърди се Истината с мнозинството
Е свързана във брак неразрушим
И този брак е стълб на обществото
При всяка власт със избран режим.

Там Истината се обективизира
Чрез силата на изборния вот
И утвърждаването си намира
За четиригодишен период.

Впоследствие възможна е промяна
Със ново мнозинство за нова власт
И нова Истина е призована
Да извисява своя честен глас.

(Забравят, че тя най-добре се спазва
Не с избори, а като се доказва).

2409.

Съвестта на членската си маса
БеКаПе държи във своята каса,

Всеки член поддържа собствен влог,
Партията му е негов бог

И разчита заедно със нея
Радостно без съвест да живее:

“Всичко получавам с малко труд,
Който ме осъжда, той е луд!

Партията води към победа!”
Той я одобрява без да гледа

И не иска нито за момент
Да е с титла “Гнил интелегент”.

С послушанието си сполучи
Къща на изселен да получи.

2410.

За политическата проституция
Не смее никой да надигне глас,
Закрилят я войска и Конституция
И с данъци ограбва всички нас.

Държавата превърнала е цялата
Във денонощен публичен бардак
И гражданина честен е успяла тя
Да обяви за постоянен враг.

Паши, царе ведно с башибозуците
Съставят почетния персонал,
Ограбват бъдещето и на внуците
И горди са с кой колко е обрал.

Макар че са по длъжност избираеми,
На практика са всички несменяеми.

2411.

Обичам дисидентското движение
С незабравимите му първенци,
Чието свободолюбиво мнение
Ме кара да ги смятам за светци.

Пропусналият някога фаталното
Значение на някакъв цитат
Се обявява бързо от централното
Партийно вѐдомство за ренегат.

Осъждат го в партийното събрание,
Че кривнал е от аления план,
А после със партийно наказание
Го пращат за посланик в Пакистан.

Тогава шеф на НАТО не пропуска
Да кани дисидента на закуска.

2412.

*И в най-голямия диктатор се
крие малкият човек.*

(Мнение)

Стремежът, съчетаван със увереност,
Че няма как да го осъществи
По честен път, създаде преднамереност
За други средства да се залови.

Прие лъжата, подлостта, коварството
За заместители на съвестта
И с тяхна помощ стана цар във царството
На ужаса и посредствеността.

Общуваше с човека от портретите
Като че ли не бе самият той
И искаше да вярва на обетите,
Че е националният герой.

Но въпреки възторженото множество
Той продължаваше да е нищожество.

2413.

Според общочовешкия морал
Убийци ли са древните герои?
Да кажа “Да” аз днеска бих посмял
На Времето през острите завои.

Ахил е войн, но също и палач,
Дванайсет души в жертва той принася,
За да допълни траурния плач
На жалещата мирмидонска маса.

Патрокъл е сред кърви отмъстен,
Но боговете също са виновни,
Защото те се месят нощ и ден
Във земните събития съдбовни.

“За боговете – свят човешки съд!”
Избитите отчаяно зоват.

2414.

Симетрия на отговорността –
Каква загадъчна формулировка
На бягството от справедливостта,
Прикривано със речовитост ловка!

Разстрелва шест деца садист с пагон,
Властта решава, че ще го накаже
По буква от военния закон
Със глоба и със забележка даже.

Пилот унищожава мирен град
И получава за това похвала,
А сътвореният от него ад
Му носи вместо укор два медала.

Единият се кава “Бойна слава”,
А другият за доблест му се дава.

2415.

Изисква се да са напълно здрави
Когато ги изпращат на война
По бункери, рубежи и застави
Далеч от майка, челяд и жена.

На бога Марс са нужни млади хора,
Прехранва се единствено със тях,
Приема ги безспир и без умора –
Убийството за него не е грях.

Тирани и царе му са агенти,
Снабдяват кухнята с човешка плът,
И получават за това проценти,
Нарастващи при всеки следващ път.

Такава търговия продължава
На цялото човечество за слава.

2416.

Амонал – до 92% амониев нитрат.

С какво се слави този “Амонал”? –
Използва се като градински тор,
Прилага се из Глобуса ни цял
И е познат на всеки селски двор.

Но щом се свърже със добър фитил,
Превръща се във мощен експлозив
И много властници той би избил
След предизвикване на страшен взрив.

Фитилът е невзрачен по грамаж,
Не го лови стрелката на кантар,
Приготвя се в обикновен гараж
Или във изоставен стар хангар.

Властта го отминава без внимание,
Но тъй избухват всичките въстания.

2417.

Диктатурата е демокрация без грим.

(Една дефиниция)

Когато проследявам всяка нация
На Времето по прашната следа
Откривам твърде често демокрация,
Но никога не срещам свобода.

Създателите ѝ са древни елини
В една робовладелческа страна
И градове със роби пренаселени
От всички европейски племена.

Днес все по-малко стават демократите
И все по-страшно робството расте,
Робуват сиромаси на богатите,
Но по закон са “демократи” те.

А демокрацията рекламирана
Е диктатура, само че маскирана.

2418.

Човешкият закон бе съдбоносна
Подправка на законността природна
По името, но той не се докосна
До точността ѝ... Тя е неизгодна.

Зависи от пространството и времето,
От любовта и банковите сметки,
От партията, от рода, от племето,
Дори от сталинските петилетки.

Той се огъва, вие се до скъсване,
За да спаси нищожество познато,
Но се успокоява при поръсване
С прашец от тежко, всепобедно злато.

Защо със злато всичко става лесно
На цялата планета е известно.

2419.

Растат, растат фабричните комини,
За да превърнат с огнено дихание
Цветущите градини във пустини
За сметка на платеното мълчание.

Затворените тук са работливи,
Умират доста бавно – статистически
На фона на отровените ниви
И символически, и органически.

Най-странно е, че някои остават
И биват затова фотографирани,
Реклама на страната за да правят,
Че “инцидентите са изолирани”.

И този начин на добър живот
Те утвърждават с изборния вот.

2420.

*“Роди ми се дете, а точно тогава ми отнеха
софийското жителство. Няма къде да го запиша.”*

(Изповед)

Човече млад, ти имаш ли представа
Какво при някогашното правителство
В страната е могло да означава
Комунистическо “софийско жителство”?

За него трябваше да се робува
По всичките възможни показатели,
То чест и съвест можеше да струва,
А също и съдбата на приятели.

Обратно, загубата му бе лесна,
Достатъчно бе кратко изложение
В партийната управа повсеместна
И ти си вече с враже поведение.

Заселват те със трайно указание
Във Белене без всяко основание.

2421.

Чезаре Ломброзо – италиански психиатър и криминолог (1835-1909г).

Ломброзо дълго смяташе лицето
За огледало на престъпността,
Прослави се из цял свят, след което
Оттегли се щастлив във Вечността.

Престъпниците го опровергаха –
Във много случаи не бил познал
Обаче под съдебната ни стряха
Той примери прекрасни би събрал.

Съдийска гмеж от образи типични!
Какъв залеж от злобна грозота!
Един от друг те често са различни,
Но са единни във подкупността.

Валидността на тази систематика
Ще се реши чрез биоматематика.

2422.

Свидетел бях на пагубни събития
Небивали по ужас и обхват,
На запланувани кръвопролития,
На истински, а не измислен ад.

Представях си, че идва край на Времето,
Че то не ще така да продължи
На толкова човешка скръб под бремето,
Наложено от сбъднати лъжи.

А колко ясни умове загинаха
Във името на светъл идеал!
Сред подвизи сърцата им изстинаха
Преди животът да е разцъфтял.

Светът при всяка смяна на режимите
Забравя най-напред незабравимите.

2423.

*В 1927 году не имели права голоса уже 3038739
человек (4,27% избирателей СССР
(Уикипедия)*

Лишеният от граждански права
Е връх на аленото равноправие,
На революционните слова,
На свободолюбивите заглавия!

Той има правото да бъде роб
Във рай с непрекословно подчинение
И то не само да е роб до гроб,
Но с право и на робско поколение.

Лишенци са и малките деца
От датата на тяхното пораждане,
Това са безпаспортните лица,
Които никога не ще са граждани.

И всичко туй се случва в дваисти век
Там “где так вольно дышит человек”...

2424.

Обича политиката да бистри
Народът ни до сетния селяк,
Царе-свинари и царе-министри
Издигал е и ще издига пак.

На чужди господари е робувал
И е по робствата специалист,
А исторически се е прочувал
С това, че често викан е на “Бис!”

Щом уморен откаже Чужденеца
Да го търпи във робския хомот,
Той сам от тръни си плете венеца,
За да не скъсва с робския живот.

Едва ли с робствата се е наситил,
Но в боя със срама е победител.

2425.

Василий II ослепява 15 000 пленени български войници(914г). На всеки 100 оставя по един едноок.

Богати на събития сме ние,
Снабдяваме с История съседите
И този факт сам всеки ще открие –
На нас бедите, а на тях победите.

За педераста василевс Василий
Било е изключително терзание,
Че в бой любовника* му са убили
И той измисля страшно наказание.

Гори очи! Страната ослепява
От гръцките жестокости потресена,
А педерастът получава слава
С позор и със проклетия примесена.

Дори Ахил, мъстейки за Патрокъл,
По-малко кръв пролял е и излóкал.

**Теофилакт Вотаниат*

2426.

Замислял съм се много пъти аз
Във дни на скърби и на изпитания
Каква е ползата от всяка власт,
Щом извор е на мъки и страдания.

Властта опитва да ме убеди,
Че въплатява на Закона силата,
Че пази обществото от беди,
На малкия човек, че е закрила тя.

Но всъщност не върховният закон
А силата е всичко отстоявала
Навред под всеки тъжен небосклон
И всички нас така е управлявала.

Закон чрез сила, сила чрез Закон,
На робството са вечният заслон.

2427.

“Евангелие от Сатанаил”

Е пълно с любопитни епизоди –
Къде, кога, с кого Христос е бил
За кратки или дълги периоди.

Със Зевс е имал среща, с Ариман,
Със други първенци сред боговете
И заедно изготвили са план
В Човека нова вяра да засвети.

Износени са старите лица
От разприте до смърт ожесточени,
Христос отглежда любещи сърца
Със кротост и покорство запасени.

Така обезкостените народи
Един негодник може да ги води.

2428.

Приемам с почит райските устройства,
Били те земни или пък небесни,
С най-важното от всички техни свойства –
Че хората там всичките са честни.

И друго общо между тях се вижда,
Отсъства историческото Време,
Застинали са, в тях не се съзижда...
Разноските им кой ще ги поеме?

Почивката е занаятът в рая
На Бога в непрекъсната прослава,
Денят свещен завършва във безкрая
И нов ден никога не се задава.

Картината е хубава и ярка,
Но на Човека тя не е по мярка.

2429.

*В поезията има повече истина
отколкото в Историята
(Аристотел)*

Във този пъстър и прекрасен свят
Човекът рядко може да избира,
Но ако все пак с право го дарят
Той трудно правилния път намира.

А има ли действително такъв?
В Историята вижда се, че няма,
Тя цяла е просмукана със кръв,
Със мрачни заговори и с измама.

Избираш не между добро и зло,
А сред злините стройно подредени,
Върти Съдбата злото колело
И мъките редуват се на смени.

Защото всяко малко зло щом властва
То безсъмнено с времето нараства.

2430.

За цял живот да мъчиш мисълта си
Какъв е смисълът на този свят,
Макар че нивга трудовите маси
Не ще поискат да го разберат,

Да бъдеш самоназначен работник,
Витаещ в неизвестни висоти,
Назащитен от никого самотник,
Подхранван със несбъднати мечти,

Това не се поддава на проценти,
Не се поддава и на правила
Според обществени ангажименти
И униформените облекла.

Но все пак от далечната античност
Такива хора още са в наличност.

2431.

Към класова борба между децата
Прибягват пролетарските писатели –
Това придава яркост на творбата
По всички естетични показатели.

Децата на бедняците са честни,
На класовите врагове – негодници,
Едните стават с подлост известни,
А другите духовни благородници.

Но всъщност те са жертва на омразата,
Със черна отмъстителност наситена,
Предава се навред като зараза тя
От Партията, в битките изпитана.

Чрез приказки и детски залагалки
Убийците подготвят се от малки.

2432.

Желаеш ли да бъдеш забелязан
Сред дебрите на днешния живот,
Да грабиш и да бъдеш ненаказан,
Преструвай се на идиот!

Умът ще се окаже ли на мода
Поне за много кратък период? –
Не вярвай във това ведно с народа!
Преструвай се на идиот!

Така навсякъде ще си известен
И ще печелиш изборния вот
Като човек безукорен и честен...
Преструвай се на идиот!

Чрез глупост, мързел и идиотизъм
Ти ще постигнеш зрял социализъм.

2433.

Редят се вековете век след век
С мечти за Правдата и Свободата,
Измислени за гордия Човек,
Но за мъжа, а не и за жената.

О, колко дълго в не една страна
Жената не се ражда, а развъжда
И после в периоди на война
На победителите се присъжда!

Това е грях огромен, непростим,
На който края само се привижда,
Прикрива се със благовонен дим,
Но той не я спасява, а обижда.

И нивга не престава да способства
За трайността на всички женски робства.

2434.

*Абортите в България през 2012 г са колкото
половината на броя на ражданията.*

*(Годишен доклад на министъра на
здравеопазването)*

Живота мерим с дни, а не с години,
Безоки сме, но имаме сърца
И сме осъдени на смърт невинни,
Защото сме излишните деца.

Изхвърлят ни преди да сме родени,
Неведоми, без лични имена
И жертви на родителски измени
Чрез яростно прикривана вина.

Безименни във рая не приемат,
Не искат Горе да ни зачислят,
Тежи ни на безродството яремът,
Към ада само той отваря път.

А там на входа пред самия праг
Родителите си ще срещнем пак.

2435.

С каква безпримерна тъга узнах,
Убийците че са нормални хора!
Тъгата после се превърна в страх,
Със който трудно ми е да се боря.

Живеят те сред нас и като нас,
Редят се за закуски на опашка,
Проклинат безподобната ни власт,
Във кръчмата се срещаме на чашка.

Но после – вест: жена си бил заклал
Съседът с вид на безобидна мравка
И сам в полицията се предал
Със кървавата брадва във добавка.

Известен бил със благия си нрав,
А според лекаря – напълно здрав.

2436.

*“Към тебе водят ли, кажи ми
просторите неутешими
и лунният чугуен сърп?”*

(Николай Лилиев)

Безсмислието – тази важна цел
На поетичното въображение!
Как срива то високия предел
На всички дразнещи ограничения!

Отвежда ни в съвсем различен свят
Без правила и без постановления,
Единствено от чувствата съгрят
И свърхестествената мощ на гения.

Възниква чуден и прекрасен стих,
Наситен с музика и със видения,
Гръмовен или като шепот тих
И рожба на велико вдъхновение.

Той фактор е не само на влияние,
А също на просташко подражание.

2437.

Обичам както всички аз културата,
Но виждам как се окарикатуря тя

Откакто Партията вдъхновена
Я непрестанно ръга със остена

В ръцете на червените чиновници,
Все бивши генерали и полковници,

Които като кърлежи се свряха
Да се гоят под родната ни стряха

С добрия апетит на кръвопийците
За ужас и за страх на безпартийците...

Културата те дълго ще уреждат,
Културолози дълго ще отглеждат

И няма да си подадат оставката
Дорде на разберат коя е **Кафката**.

2438.

Менят се непрестанно времената,
Менят се хората, цените, къщите
И руси негри бродят из страната,
А политиците остават същите.

Все същите са – средно малоумни,
За подкупите винаги в съгласие,
Все същите лъжи повтарят шумни:
“Обичаме народа и това си е!”

Не искат нищичко да се променя,
Колите им вървят от роби теглени,
За робите тях хич не ги е еня,
В хомота им те здраво са зажеглени.

Смъртта очакват да ги пощади
И от гнета да ги освободи.

2439.

Живеем във страната Бутафория
Със древна поучителна История

Във робства и страдания калена
И от промените непроменена.

Тук направляват в кръг процесите
Персоните стоящи зад завесите

И скрити от народа управляват
Като подред министрите сменяват,

А те един от друг са по-покорни
И всичките са кукли бутафорни.

Диктаторите вредом по Земята
Завиждат на водачите в страната

Как за носа те водят цяла нация
Със сладки приказки за демокрация.

2440.

Кой реже обществото ни на части
Усилено, по план, без капка жал
По всяко време и при всички власти? –
Това е социалният кинжал.

Дори в благотворителни банкети
За тебе няма вход без крупен чек,
А и във всички здравни кабинети,
Открити за богатия човек.

Кинжалът реже даже в ресторанта,
Където ти си зрител, но отвън
В ръката със съдраната си чанта,
Напълнена с пържоли, но насън.

Разпоредител той е на живота,
Макар че тънък е като банкнота.

2441.

Отдавна съществуват изявления,
Че глупостта е на Твореца грешка,
А всъщност е естествено явление,
Тъй както е и съвестта човешка.

За нея има някои предания,
Които всички от библейски тип са,
Че тя е част от нашето съзнание
Не като даденост, а като липса.

Умът е късен пришелец в планетата
И ролята му тук не е голяма,
Отсъства при цветята и дърветата,
А често и при хората го няма.

Той радва се на почит и на слава,
Но спорно е дали ги заслужава.

2442.

Направиш ли така, че враговете ти
Да бъдат уязвими във борбата
(И първите, и вторите, и третите)
Прекрасно ще си подредиш съдбата.

Отглеждай ги от малки със внимание,
Но дръж ги непрекъснато на мушка
Така, че да те хулят със старание,
Но после тайно всеки да те слушка.

Властта ти ще пребъде несменяема
И ти ще имаш сила несломима,
Врагът ще ти е задължен за заема,

Чрез който него на света го има,
Макар страната ни да се тресе
От слухове, че ти си от ДеСе.

2443.

Каква ли вяра изповядва Бог?
Възможно ли е да е православен?
Или обича в папския чертог
Да бъде като католик прославян?

Кому се моли в своята самота?
Дали на собствената си икона?
Или утеха търси във смъртта,
А тя му е отнета от Закона...

Да бъдеш Бог е странен занаят,
Самата святост често доскучава
И ти се ще да имаш малко ад,
Душата там за да се разтушава.

Уви! За хора адът е строен
И входът му за Бог е забранен.

2444.

Във “Съвършената страна” Платон
Идеи за какво ли не залага,
От него обявени за закон,
Но тях в живота никой не прилага.

И все пак се намира там една,
Която се безспорно откроява –
Изпробвана праз разни времена
И да се пробва още продължава.

“И живият и мъртвият поет
Вреда на своята страна принасят,
Гонете ги отвсякъде наред,
От тях да няма даже и за разсад”

Навярно опитът изглежда смешен,
Но жалко е до смърт, че е успешен.

2445.

*Правда е онова, което носи полза
на по-силния.*

(Антична мисъл)

Тя броди – златокрило привидение,
Сънувано, красиво, възмечтано
От поколение на поколение
И винаги неправилно разбрано.

Не, Правдата далеч не е за масите,
Които тръгват да умрат за нея,
Тя пълни с удоволствие стомасите
На вождовете, не и на плебея.

Поръсена с радушно лицемерие
Обича да изпълва вековете,
Печели лесно обич и доверие,
Присъства в благородните завети...

Но винаги изпълват се законите
Да не достига до онеправданите.

2446.

Краси ли униформата човека?
Навярно, но по-лесно го замества
И не отскоро, а от памтивека –
Откакто той в Историята шества.

Безотговорност и права му дава
За всичко онова, което прави
Във името на мимолетна слава
И нечие безценно кралско здраве.

Убива бодро без да е виновен,
Защото униформата го пази
И след като премине стаж редовен
Той получава лъскави лампази.

Методът “Униформа плюс тояга”
И в Партията вече се прилага.

2447.

*Костите на избитите не са
хълмове, а планини.*

(Факт)

Разстрелите започнаха при Ленин,
Укрепнаха при Мао и при Сталин
И хората ни – капитал безценен,
Загиваха за строя идеален.

Избити бяха доста милиони,
Ненужни според притчите червени,
А други Партията ги прогони
И те стоят в “Гулаг” закрепостени.

Цената е кръвопролитно скъпа,
Заплащана за пръв път на Земята –
Човекът трудно влиза във калъпа
По мерките на пролетариата.

И призракът от оня “Манифест”
Възкръсна, за да управлява днес.

2448.

Носител на обществени отрови е
По всички континенти на Земята
Внимателно отгледано съсловие,
С което се гордее Сатаната.

Плод от греховното съвокупление
На сляпата Жестокост със Ненавист,
То вечен извор е на престъпления,
На зверски светотатства и на завист.

А като герб на неговото знаме е
До символа на сърпа и на чука
Всепобеждащото му безсрамие,

Налагано в света като наука
И принос на една идеология
Във политическата патология.

2449.

Народът – евтината изтривалка
За мръсните нозе на политиците,
Привикнал е със участва си жалка
На робството световно във редиците.

О, кой ли чужденец не се опита
Да му отнеме от устата залъка
Когато той остана без защита
На страшните предателства пред валяка!

Но най-голяма е горчевината
От тъжното изчезване на вярата,
Че някога ще дойде Свободата
Да спре на подлостите надпреварата.

Режимът е до днес непроменен
На база “Аз на теб и ти на мен”.

2450.

Разлива правда на съда маркучът
Без ценоразпис, а по договоряне
И кандидатите да я получат
Очакват я с надежди претоварени.

Съдиите са личности достойни,
Къде ли не са по света прочути те –
Напълно са клиентите спокойни,
Че няма да ги лъжат със валутите.

За слава на съдебната система
Тук правдата се лее със гаранция,
Умът се покорява на Корема,
А той е най-последната инстанция.

Със този вид – приветлив и удобен,
Съдът прилича на общонароден.

Съдържание

Чрез примера на хората нещастни	7
Настръхнали столетия крещят	8
На подлост никой никого не учи	9
Ред, основан на пълно беззаконие	10
По някаква прищявка на Съдбата	11
Легендата за личността на вожда	12
Един ли само хитър вестникар	13
Какви ли не изискани мъчения	14
Изкуството превърна се във стока	15
За “хората от бездната” се яде	16
След милиони векове живот	17
Успокоителната простота	18
За мен е чудно по какви закони	19
Ще обявят ли изборните речи	20
Съдът ли е последната инстанция	21
В Европа, във Америка и в Азия	22
Инстинктът властва в живата природа	23
На главната предизборна трибуна	24
Живее сред частично честни хора	25
Чета днес “Спомени” на наш писател	26
Защо ли Дявола от тук на тръгване	27
Животът ми бе винаги размирнен	28
Бюро за жалби в райските селения?	29

Детенцето най-ясно е разбрало	30
Аз зная, че с условно наклонение	31
Така наречените “мътни времена”	32
Какво самодоволство изразява	33
След тридесет години изтърпiani	34
В дома си някога аз бях убит	35
Поет под наем? – Той е украшение	36
Кое на този свят е по-почтенното	37
Аз силата на правдата отдавна	38
Тираните намразих от сърце	39
От хоризонта блика красота	40
След предизборната паника	41
Къде са истините безутешни?	42
Голямото съветско постижение!	43
Строителя Страданието чака го	44
Обикновено нулите са бойки	45
Възможно ли е път да се намери	46
Безсмъртие, от всекиго мечтано	47
Отдавна нуждите от простотия	48
Попадна в комунизма принудително	49
Кой ще измери днес духовността	50
Звездата на талантите изгрява	51
За разлика от някои съграждани	52
Снежанки сред излишък от джуджета	53
Щом мисъл велика спохожда	54
Убийствата на масова основа	55
Защо ли не потръпвам от възхита	56

Отвърнах погледа си от Човека	57
Не е ли безпристрастието птица	58
Чрез престъпления без наказания.	59
О, Свободата ни се размножава!	60
Коя е тази всемогъща сила	61
На лудницата често бе клиент	62
Поетите са много доверчиви	63
Безбременно бързо размножаване	64
За болките ни искрено желая	65
Дори комунистическата лудница.	66
Във лудост се превръща гениалност.	67
Големи проблеми, големи проблеми	68
Харесва ми на Питагор съвета	69
Със смъртност до осемдесет процента	70
За родните мили картинки	71
Отсъствието на образование	72
За нова се представяше властта.	73
Отдавна наблюдавам политиците	74
Човек се ражда много любопитен.	75
Добруването на една страна	76
Човекът, който казал първи “Бог”	77
Причина има ли Ненавистта.	78
Се лъже със завидно вдъхновение.	79
Сред обществото от един човек.	80
По занаят тя бе партиен член	81
Те знаят точно как да управляват.	82
Невинните, макар и рядко срещани	83

Създаде той букетче от поеми	84
И кръвопийците са със кумири	86
На умните слова им казват “звездни” . . .	87
С внимание изследвам всеки шум	88
Бе Саваот провинциален Бог	89
Тълпата, този страшен инструмент	90
Хартията отстъпва във момента	91
Полуинтелигенцията днес	92
Мислителят с големите мустаци	93
Щом стихоплетец влезе във властта . . .	94
Човешката представа за величие	95
Върти се все по-близо до смъртта	96
Държавата у нас е безподобна	97
И Йосиф Джугашвили беше гален	98
С фотоните си Злото е надминало	100
Какво ще стане нещо щом се случи . . .	101
Какъв огромен чуден свят	102
За всекиго кутия на Пандора	103
Не са ли честните ръководители	104
“Работници организационни”	105
Не е ли странно, че добрият бог	106
И Бъдещето има си наука	107
Изпитвам безпартийно задоволство . . .	108
Историята? – Гробищна могила	109
Атómът нявга беше неделим	110
Готвят миналото си грижливо	111
Душата на диктатора? – Там злоба	112

Почти-класиците са многобройни	113
Забелязвам някакво вторачване.	114
Едно измежду важните явления	115
На “Клетниците” стотното издание	116
Когато глупостта е под налягане	117
Демократичните държави имат	118
Нима остава място за съмнение.	119
Да, жалко е, че често Свободата.	120
Запасите от героизъм тайно	121
Чрез призиви за равенство да властва	122
Очаква всеки светли бъднини.	123
За сънищата още няма граници	124
В света изпълнен с милост и жестокост	125
Познавате ли страшното страдание	126
Народът, тази странна амалгама	127
При диктатурата не е ли странно?	128
Във гробищата, този град на мъртвите	129
Невидимото вдъхва силна вяра	130
Човеци безразборно са избити	131
Природата си има свои начини	132
За пещерните хора е известно	133
Пространство, време и причинност	134
Чрез самовлюбеност без изневери.	135
По време на война дебелината	136
И родолюбие то както спорта	137
Избира роби да орат земята	138
Какви са преуспяващите хора.	139

Ако малък е рушветът.....	140
Над братската могила на талантите ...	141
Помежду славата и гилотината	142
Изследвайки живота на класиците ...	143
Защо творците бягат от нормалното? ...	144
Самотата се отглежда трудно	145
Подлостта човешка е навред.....	146
Разтваря се устата на деня	147
Красивите и мъдри изречения	148
За колко много смъртници съм чел ...	149
Познавах необикновен човек	150
Щастливо от година на година	151
Безчестието – право на царете.....	152
Най-зла е безнадеждната любов	153
Мечтая престъпленията страшни	154
Отечественофронтовски миражи	155
Във разградения отдавна двор	156
Надежди празни се тълпят пред входа ...	157
Човекът цял живот благодари	158
Забележителен Бетовенов концерт ...	159
Измислени са гъвкави идеи.....	160
Опитват се десетки романтици	161
Безсилието ражда съпротива	162
Под знака на Венера се разраства	163
Посвикнахме с продажни политици ...	164
По времето на умствена апатия	165
Още Есхил твърди в “Агамемнон”.....	166

Говори се, че Красотата	167
Мечтая си да стана привидение	168
Съюз на мускулите с тъпотата	169
Страдание и твърде малко щастие	170
Блестят в нощта очите на предателя. . .	171
“Преяждане от власт” знак на какво е? . .	172
Тираните поглъщат свободата	173
От древния Хамураб̀ до днес	174
Навлизането в криза е т̀й лесно!	175
Защо в “Републиката” на Платон.	176
Да се подкрепя Истината трябва	177
Из историческите съчинения	178
Убива д̀щеря си Ифигения	179
С пророчествата на жреци и жрици . . .	180
Покорност, съпротива и подкрепа	181
“Процесът”, който Кафка ни представя. .	182
Най-силната л̀жа от трийсет века	183
За любовта какво ли не е писано!	184
Роят се всевъзможни претенденти	185
Човек се забавлява с милиони	186
Идеологията – бедна дрипа.	187
Глупец̀т е сравняван със д̀рво.	188
Те скромно тихи са и не тр̀бят	189
На непрекъснатата бомбардировка	190
Докато в ом̀ртвената природа	191
Една д̀ржава на командно дишане. . . .	192
В света трагикомедия велика	193

Изследвам редките преобразования	194
За болните държави са превратите	195
Дедите ни бленували за княз	196
Ако пътуваме от днес към вчера	197
Не са ли изборите висша форма	198
За погребението на народа	199
Защо летят, вървят, пълзят и плуват . . .	200
Боя се всячески от старостта	201
Възниквал е въпросът неведнъж:	202
Наистина ли Бог е безпричинен?	203
Архимандрит със шнорхел и със маска . .	204
У нас палачи трето поколение	205
Красивите безценни стари ленти!	206
Сред небосклона тъмен на надеждата . .	207
Спортист – милионер и учен – просяк! . .	208
Да бием враговете ни безчестни	209
Професорският характерен лик	210
Глушите се преструват на умници	211
Във този свят докрай несъвършен	212
Животът сигурно се би учудил	213
Със помощта на някой адвокат	214
Бандити със различни занаяти	215
Беседите за висша красота	216
Човечеството доста изостава	217
Властта обича мирните протести	218
Народът неосведомен да бъде	219
Да, трябва да го бесят, драги Хайне . .	220

Кръвта поток бе при Агамемнон	221
Със леви и със десни богаташи	222
Комунистическите мемоари	223
Без Зло Доброто кой ще го съзре?	224
Страданието с името живот	225
По ред е всяка подлост предпоследна	226
Стотици преводачи има “Гарвана”	227
Въстанията – жертвоприношение	228
Добре организирана простация	229
Плътта създава образи без плът	230
У нас пет мъжки ковънлъшки въшки	231
Мирът е подготовка на войната	232
Един несполучлив експеримент	233
Бюрото е магията, приета	234
Едно съзвездие от демократи	235
Как бързо врагове се съюзяват	236
Растат потребностите от предатели	237
От свят на роби и на господари	238
Обичам да мечтая с умиление	239
Предълго време плоска бе Земята	240
Когато нямаш собствен жизнен път	241
Във парк наименуван “Цар Борис”	242
Нородът щом веднъж е завладян	243
Наивниците – неизчезващ вид	244
Да пея за росата и цветята	245
Реших да сътворя пиеса-драма	246
Пристигаме от неизвестността	247

Праведните властват във Отвъдното . . .	248
Прекрасна бе далечната планета	249
Короната – знак неодушевен	250
Историята щедро рекламира	251
Подрбностите на жестокостта	252
Избиването на невинни хора	253
За Нобеловите награди има ли.	254
Отвсякъде прииждат данни нови, че . . .	255
Самоубийството е при поетите	256
За мъдреца мъдростта е тази,	257
Голямата любов е без надежда,	258
Народното търпение е свято	259
Тъй както всичко друго в края роден. . .	260
Прибързаният усет за величие.	261
Човекът – най-голямото богатство	262
Със заповед от чуждата държава	263
Непреките убийци са известни	264
Присъдата ни “Първороден грях”	265
Тоягата е символ на властта	266
Стенописите във пещерите.	267
Една бегония.	268
Стена пред парламента за народа	269
Виждам на площада Тянан мън	270
Роднинството – опора на властта?	271
Умирам неуморно цял живот	272
С излишъци от минало величие.	273
Отдавна се говори за единството	274

С машинизирането на войната	275
Идеи светли имат комунистите	276
Свидетел на престъпно дълголетие	277
Според каноните на Ватикана	278
Щом двойното ни робство стане	279
На гении мнозина подражават	280
Партийният билет бе като чек	281
Смехът на предплатените убийци?	282
Щом индивидът сблъска се с тълпата	283
У нас задълго нямаше закони,	284
Какъв огромен принос на катрана	285
Във царството на вероятността	286
Империиите нявга са по мярка	287
Критик, издател и читател,	288
Не е ли смехотворната надменност	289
Поставил обективна диагноза	290
Подреждам първо службите по	291
Във вестника бе неведнъж поместен	292
На този свят умира всичко живо	293
Чета във встници от бъдещ век	294
Мрат поколение след поколение	295
Бе легендарен войн на Свободата	296
За сталиниста чудо е властта	297
За образа на първобитни хора	298
В пристройката до Божия палат	300
За опита научните методи	301
При вожда нявга нямаше заложници	302

Как лесно е съдът да се превърне.	303
Не за парични знаци и за кокал	304
Бе време на берлинските стени	305
Прощават често нашите пороци	306
Каква феерия.	307
Известно ни е, че властта краде.	308
Той беше строг партиен секретар.	309
Изследвам политическата власт	310
Живеят със души неопетнени	311
Едни и същи грънци на полицата	312
Вратата на Съдебната палата.....	313
Познавах го. Регент, академик,	314
Парите се превръщат във ритници.	315
Твърди се Истината с мнозинството ...	316
Съвестта на членската си маса	317
За политическата проституция	318
Обичам дисидентското движение	319
Стремежът, съчетаван със увереност. ...	320
Според общочовешкия морал	321
Симетрия на отговорността	322
Изисква се да са напълно здрави	323
С какво се слави този “Амонал”?	324
Когато проследявам всяка нация.	325
Човешкият закон бе съдбоносна	326
Растат, растат фабричните комини.	327
Човече млад, ти имаш ли представа ...	328
Ломброзо дълго смяташе лицето	329

Свидетел бях на пагубни събития	330
Лишеният от граждански права	331
Обича политиката да бистри	332
Богати на събития сме ние,	333
Замислял съм се много пъти аз	334
“Евангелие от Сатанаил”	335
Приемам с почит райските устройства	336
Във този пъстър и прекрасен свят	337
За цял живот да мъчиш мисълта си	338
Към класова борба между децата	339
Желаш ли да бъдеш забелязан	340
Редят се вековете век след век	341
Живота мерим с дни, а не с години	342
С каква безпримерна тъга узнах	343
Безсмислието – тази важна цел	344
Обичам както всички аз културата	345
Менят се непрестанно времената	346
Живеем във страната Бутафория	347
Кой реже обществото ни на части	348
Отдавна съществуват изявления	349
Направиш ли така, че враговете ти	350
Каква ли вяра изповядва Бог?	351
Във “Съвършената страна” Платон	352
Тя броди – златокрило привидение	353
Краси ли униформата човека?	354
Разстрелите започнаха при Ленин	355
Носител на обществени отрови е	356

Народът – евтината изтривалка	357
Разлива правда на съда маркучът	358